

AVE MARIA

LETNIK XXIV.
VOLUME XXIV.
(1932)

Štev. 5.

Izdajajo
SLOV. FRANČIŠKANI
V AMERIKI.

AVE MARIA is published monthly by The Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Ill., (Address: Post Office Box 608) in the interest of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.,

Superior: V. Rev. Bernard Ambrožič, Comm. prov.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Manager: Rev. Benedict Hoge.

Editor: Rev. Alexander Urankar.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

Pomni.

Uprava Ave Marije Te prosi, da naslavljaš vse zahvale, poročila, pisma in druge vesti, tudi prispevke za list vedno na sledeči naslov: Rev. Benedict Hoge, P. O. Box 608; Lemont, Ill.

Tako se Uprava izogne vsem sitnostim, naročnik pa lahko pričakuje točnega odgovora.

Naročnine ne moreš poravnati?

Vsepovsod je hudo danes. Razumljivo, da bo treba tudi nam nekoliko potrpežljivosti. Potrpeti je treba danes na vseh krajih. Če Ti torej na noben način ni mogoče v doglednem času poravnati svoje naročnine, nikar ne misli, da Te bomo takoj vrgli iz imenika naročnikov. Kot naročnika Te smatramo za svojega dobrotnika. Nehvaležno bi bilo od nas, da bi Te sedaj v sili ne poznali, ko si nas Ti v letih bogate žetve poznal in točno po-

ravnal naročnino. Le — to Ti povemo: nikar ne bodi v skrbeh. Ko boš zopet pričel delati, boš poravnal svoj dolg. To naše sporočilo velja slehernemu, ki je res hudo prizadet v teh časih in mora v prvi vrsti gledati, da dobi družina skorjico kruha. Ne velja pa onim, ki se morda le skrivajo za kulisami slabih časov in se jim še vedno smeje skrita kašča polna blaga.

Nova knjiga.

Ravnokar je izšla nova knjiga o Baragi. Naslov knjige: **"The Apostle of the Chippewas"**. Pisatelj knjige: Joseph Gregorich. Baragova Zveza nam je že dolgo obetala poljudno življensko povest našega naroda, ki bi naj bila v prvi vrsti namenjena naši angleško govoreči mladini. Obljuba je izpolnjena. 26 poglavij ima knjiga. Prikupljiva je že zunanja oblika knjige; vsebina je od prvega do zadnjega poglavja zajemljiva. Pisatelj je skušal v jasni luči pokazati veličino Baragovega življenja in dela. O Baragi že imamo angleške knjige, toda vse so bolj visoke, pisali so jih znanstveniki. Ta knjiga je domača in poljudna, pisana v takem tonu in slogu, da bo razumljiva celo našim najmlajšim. Namen pisatelja in Baragove Zveze je pač bil, da se tudi naši mlajši, ki doslej niso imeli prilike spoznati in spoznavati veliko dušo in globoko srce enega prvih slovenskih naseljen-

cev — Barage, da se tudi oni zavzamejo za veliko idejo, ki jo propagira in širi med našim narodom Baragova Zveza: Slovenci hočemo, da Amerika spozna, da smo dali tudi Slovenci že v prvih letih pionirja, ki je z drugimi apostoli vere in kulture oral ledino Amerike. Obenem naj zve dom in tujina: Baraga je s svojim svetniškim življenjem zaslužil, da ga venčamo z lavoriko svetništva. Ta namen je imel pisatelj nove knjige. Upamo, da bo s svojo knjigo vzbudil v srcih naše mladine vnemo za delo Baragove Zveze.

Sezimo po knjigi. Trije kvodri se bodo v teh časih težko odtrgali od nas, toda rodili bodo mnogo blagoslova. Tri kvodre stane Gregoričeva knjiga. Prav lahko jih boš utrpel. Knjiga Ti bo dala mnogo duhovnega užitka.

Pri kapelici.

Ljudska igra v treh dejanjih. Spisal P. Kazimir Zakrajšek O. F. M. Izdalo in založilo Prosvetno društvo pri Sv. Krištofu v Ljubljani. Čisti dobiček je namenjen novemu Prosvetnemu domu sv. Cirila in Metoda pri Sv. Krištofu v Ljubljani. Snov te igre je vzeta iz našega narodnega življenja po resničnem dogodku. Polna je zdravega humora, pa tudi genljivih prizorov. Uprizoritev je lahka in preprosta. Je pa tudi hvaležna igra. Društvu rokodelskih pomočnikov v Ljubljani je l. 1932 trikrat napolnila dvorano. Cena 8 Din. Deset iztisov (za vsako vlogo po eden) 60 Din.

Dekliški Marijini družbi v New Yorku je posvečena ta izdaja za bližajočo se petindvajsetletnico njenega obstoja. Zanj je bila prirejena. Naj proslavi na skromen način tudi njen srebrni jubilej v znak hvaležnosti za vse njeno plemenito in požrtvovalno sodelovanje pri pokladanju temeljev slovenski župniji sv. Cirila in Metoda v New Yorku in v priznanje za neizmerno dobro, katero je vršila skozi 25 let za blagor slovenskih deklet v New Yorku.

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe katoliški Cerkvi.

Naročniki so deležni duhovnih dobrot franč. komisarijata. — Naročnina \$3.00, izven Zdr. držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

Maj, 1932.

Z dovoljenjem in odobrenjem cerkvenega in redovnega predstojništva.

24. letnik.

"Ave Maria."

p. Evstahij.

O melodija
miljena:
Roža Marija,
čista vsa! —
Tebi zahvala;
stvarstvu si dala
KRISTUSA! —
Ave, Marija!
Zdrava, Marija
ljubljena! —

Božji Cvet,
ž Njim smo prejeli
da bi živeli
v Bogu spet. . .
Tebi zahvala;
dušam si dala
rajski med!
Ave, Marija!
Zdrava Marija,
beli cvet!

Vrata nebeška,
zlati zor,
srca človeška
dviga vzor.
Hvala Ti, mila;
vsem si odkrila
Pot navzgor!
Ave, Marija!
Zdrava, Marija!
Poje zbor. . .

Ti med ženami
blagoslovljena! —
Čudežna žena,
čista Spočeta,
prosi za nas!

V svojem podsčrčju
Cvet si nosila —
Dete povila
Mati deviška . . .
Prosi za nas!

Blažena Mati
Jezusa Krista,
Mati prečista,
vselej Devica,
prosi za nas!

Naj bo po Tebi
Sin Tvoj pozdravljen,
moljen in slavljen!
Jezus preljubi,
blagoslovljen!

Zdrava, Marija,
milosti polna,
roža duhovna! —
Sladka Marija,
prosi za nas!

Večni, Neskončni
s tabo, Devica! —
Bogorodica,
prosi Gospoda!
prosi za nas!

Svetost in strah božji.

PREROK Izaija opisuje moč in veličastvo božje s sledečimi besedami: "Kdo je izmeril nebesa in vtlačil zemlje prah v merico in s tehtnico pretehtal gore in hribe na njenih torilih? Kdo je vodil duha Gospodovega, in kdo mu je bil svetovalec ter ga je učil? . . . Glej, narodi so kakor kapljica v vedru in se čislajo kakor prašek na tehtničnem torilu. . . Vsi narodi so kakor nič pred njim, manj nego nič in ničevost."

In ta vsemogočni Bog skrbi za nas, ki nismo nič pred njim. On nas dviga in priteguje k sebi; on nas spreminja in pretvarja v svetnike; on nas jemlje za svoje otroke.

Ko slišite besedo "svetnik", bržkone majete z glavo in mislite, da vaša svetost ne šteje ravno veliko. Vi mislite, da je svetost samo za nekatere, ne pa za velike množice, med katere spadate tudi vi.

Glejte, in naš ljubi Gospod hoče napraviti svetnika iz mene in iz tebe, sploh iz nas vseh. Po apostolu Pavlu govori nam vsem: "Iščite miru z vsemi, brez svetosti ne bo nihče videl Gospoda."

Kristus stavi pred oči tebi in vsem drugim pravi ideal in zgled vse svetosti, ko pravi: "Bodite popolni, kakor je vaš Oče v nebesih popoln."

Kar dobrotljivi Bog hoče, to lahko dosežemo. Ti veš, da ne zahteva ničesar, kar bi bilo nemogoče.

Ti lahko postaneš svetnik, ti moraš postati svetnik — če imaš le pravi pojem o svetosti in če imaš dobro voljo.

Pred vsem, tvoj pojem o svetosti mora biti pameten.

Kakor drugi, tako misliš morda tudi ti, da obstoji svetost v čim izvanrednem, v postih, v nočnih prečevanjih, v zatajevanju, v čudežih itd. To je jako velika zmeta!

Ko bi se ti le hotel poučiti, kaj je svetost, od največjih svetnikov — od Jezusa, Marije in Jožefa!

Poglej na te tri, samo za trenutek, v njihovi hišici v Nazaretu! Kaj boš našel in videl tam? Nič kaj posebnega — ni nikakih ostrih del pokore, nikakega ostrega posta. Ne enega samega čudeža ne boš našel tam. Vse gre svojo vsakdanjo, navadno pot. Sv. Jožef dela pri svoji stružnici kakor vsak drug mizar. Marija opravlja svoja hišna in kuhinjska dela, dela na vrtu kakor vsaka druga žena in gospodinja. In Dete Jezus, pomaga kakor vsak drug otrok, svojemu varuhu in svoji materi.

In ti trije so največji vseh svetnikov, najsvetlejše zvezde v cerkvenem zboru svetnikov.

Jasen sklep iz tega je resnica, ki nas tolaži in navdušuje. Izrazimo jo lahko v kratkih besedah: Bistvo svetosti ne obstoji v nekaj izvanrednem, ampak v navadnem in vestnem izpolnjevanju svojih stanovskih dolžnosti.

Ni torej nikakega pomena, kaj je tvoj poklic — si lahko profesor na vseučilišču ali pa hlapec, si lahko kipar ali čevljar, si lahko zdravnik, odvetnik ali pa cestni pometač; ni nikakega pomena, ali zdrav ali bolan, ali si še v pomladi svojega življenja ali pa v zimi svoje starosti! Izpolnjuj svoje vsakdanje dolžnosti, stori vse to iz ljubezni do Boga — pa boš svetnik, tudi če te sv. Oče ne bo proglasil za svetnika.

Kako dobrotljiv je Bog, ki te priteguje k sebi pod tako lahkimi pogoji. Če to premišljuješ, ni li tvoje srce polno tolažbe in zaupanja?

Ene stvari pa ne smeš prezreti: Vedno moraš imeti dobro voljo.

Z dobro voljo odženi od sebe odločno vse, kar je slabega. Ne misli, da bo od sedaj naprej tvoje življenje prosto vsakega zlega. Ne in ne! Grešili bomo in grešili do ure naše smrti. Toda tu je razloček med prostovoljnim grehom, med slabo voljo in padcem

vsled naše slabosti. Grehi iz slabosti niso veliki za-
držki za božjo milost. "Saj pozna, kakšna stvar smo,
saj pomni, da smo prah." Ne pričakuj od sebe več,
kakor pričakuje Bog od tebe.

Z dobro voljo se obrni k temu, kar je dobro. Ne mi-
sli, da bodo od sedaj naprej vsa dobra dela brez napak.
Ne in ne! Tvoja dobra dela, tvoje molitve, tvoja ob-
hajila bodo imela še vedno raznovrstna pomanjkanja.
Vedno boš še raztresen pri molitvah, mnogokrat boš
pristopil k zakramentom z neko hladnostjo in malo-
marnostjo; vedno boš imel še dovolj samoljubja. Z
eno besedo: Ostal boš še vedno navadno človeško
bitje; na vseh krajih in ob vseh časih boš čutil slabos-
ti, krhkosti človeške narave. A dobre volje nikoli ne
izgubi; naj nobena hudobija ne premoti tvojih misli, in
dobrotljivi Bog, ki gleda bolj na tvoj dobri namen, ka-
kor na način, kako opravljaš svoja dela, bo zadovoljen
s teboj. Ti boš na poti k svetosti.

Nekje sem bral sledeče besede: "Naše molitve
— in to velja o drugih duhovnih vajah — so sprejete
v nebesih za toliko, kolikor so namenjene, ne za toliko,
kolikor so v resnici vredne. Ne sprejme li oče smehlja-
je listič od otroka, ki mu ga podaja kot šopek cvetlic?"

Mir ljudem, ki so dobre volje — mir vsem, ki mi-
slijo dobro, ki imajo dober namen. Mir vsem tem, ki
ne ravna jo namenoma hudobno, dasi včasih padejo,
dasi mnogokrat opravljajo svoja dela pomanjkljivo.

Ta premišljevanja nas morajo napolniti z zaupa-
njem in tolažbo. Zakaj bi se potem moralo bati naše
srce?

Nekdo je enkrat rekel: "Ko bomo prišli v nebe-
sa, nam bo dobrotljivi Bog najprej rekel: "Ubogi
otroci, kako ste si napravljali vse tako težko, ko je bilo
vendar tako lahko!"

Mislím, da te besede niso preveč pretirane.

Kako nespameten je pogosto človek! Na vse
strani se trudimo, da bi našli Boga in mu služili. In
vendar ga je tako lahko najti, če pomislimo, da je on
naš Oče, mi njegovi otroci.

Bog, naš Oče — to je tako krasen nauk naše svete
vere!

Bog, v resnici naš Oče — kolikokrat ste slišali te
resnice v cerkvi!

Bog, naš Oče — kolikokrat ponavlja Odrešenik to
v svojem evangeliju!

Bog, naš Oče — molitev "Oče naš" — nas vedno
spominja na to veliko in važno resnico.

Judje Starega Zakona so videli v Bogu samo stro-
gega Gospoda in postavodajalca, sebe so imeli samo za
božje služabnike, hlapce. Mi, ki smo prejeli veselo
vest evangelija, gledamo na Boga kot na našega do-
brotljivega, skrbnega, milostljivega Očeta, imamo sa-
me sebe za njegove poslušne otroke.

Apostol Pavel pravi: "Niste namreč prejeli du-
ha sužnosti zopet v bojazen, ampak prejeli ste Duha
sinovstva, ki v njem kličemo: Aba, Oče!" In še na
štirih drugih mestih govori, da smo otroci božji. Isto
pravi sv. Janez: "Poglejte, koliko ljubezen nam je dal
Oče, da se imenujemo otroci božji in smo tudi."

In kako malo jih pozna to resnico! Koliko jih je,
ki se smatrajo za sužnje božje in se tresejo in zdihu-
jejo pod njegovim jarmom iz strahu pred njim. Ka-
kor ljudstvo v Starem Zakonu vidijo v Bogu samo stro-
gega, ostrega Gospoda in Sodnika, vse svoje misli
obračajo vedno le na svoje grehe in napake.

Kako srečni smo, če gledamo na Boga kot svojega
Očeta. Mi, kot njegovi otroci!

Človek z "otroško" dušo se ne bo bal, da so njego-
vi naporí, da doseže večno zveličanje, zastonj. Človek
z "otroško" dušo se bo vrgel v naročje nebeškega Oče-
ta in rekel: "Zakaj naj bi jaz ne prišel v nebesa, če
si Ti moj Oče, jaz Tvoj otrok?"

Človek z "otroško" dušo se ne bo mučil s pre-
mišljevanjem verskih skrivnosti. Pri povzdigovanju,
pri sv. blagoslovu ne bo zrl v tla, z otroško odkrito-
srčnostjo bo zrl naravnost v svojega Boga. Več kot
pred 700 leti je ravnal tako sv. Frančišek in tako so
želeli delati tudi drugi. In eden njegovih največjih
sinov, papež Pij X. je izrazil željo, da bi vsi tako rav-
nali, in je dovolil poseben odpustek tem, ki zro v Naj-
svetejše Rešnje Teló s pravim otroškim duhom.

Naš Gospod je rekel sam: "Resnično vam po-
vem, če se ne spreobrnate, in ne bote kakor otroci, ne
pojdeté v nebeško kraljestvo."

Postanimo otroci, zasadimo v naše duše globoko
zaupanje v Boga, učimo tega tudi druge, pa bomo do-
segli svetost, kakoršno Bog zahteva od nas.

MARIJO MI POKAŽI, RAJ!

M. Elizabeta, Urs.

Marija, moja ljuba mati,
pomladni cvet je zopet Tvoj,
po širni zemlji solnčni majnik
povsod oltar postavlja svoj.

Vsa srca polni pesem ena,
vsa zemlja en pozdrav je vroč,
slavilne himne poje jutro,
blesteči dan, srebrna noč.

V zelenih vazah šopki beli
zamaknjeni v Tvoj kip strme,
iz pestrih čaš vonjave sladke
pred šmarnični oltar kipe.

Kako si lepa v majskem cvetju,
Marija, moje duše vzor,
in vendar, ob lepoti Tvoji
še više hrepenim navzgor.

Odprite skoraj se nebesa,
Marijo mi pokaži, raj,
pred njo bi rada pokleknila
tam, kjer je večnovečni maj.

Muzikant Janče.

Henrik Sienkiewicz.

ELO slaboten je bil, ko je stopil na ta svet. Ob postelji otročnice so stale botre in majale z glavo nad materjo in otrokom. Kovačica, najbolj premetena med njimi, je začela tolažiti bolnico po svoji navadi: "Le mirni bodite, bom prižgala blagoslovljeno svečo, gre že h koncu z vami. Pripravite se za oni svet, poslala vam bom hitro po gospoda župnika, da vas bodo še odvezali vaših grehov."

"Da", pristavila je druga, "otrok mora biti takoj krščen. Ne bo vzdržal toliko časa, da pridejo gospod župnik, in jaz pravim, prava sreča bo, če ne bo brez krsta letal okoli kakor kako ponočno strašilo."

Po teh besedah je prižgala blagoslovljeno svečo, vzela otroka, ga oblila z vodo, da je mežikal z očescama, nato pa je rekla: "Jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in sv. Duha in te imenujem Jana. In sedaj, krščanska duša, pojdi tja, odkoder si prišla. Amen."

Toda krščanska duša ni kazala nikakega posebnega veselja, da bi šla tja, odkoder je prišla, da bi zapustila slabotno trupelce. Ravno narobe, pričela je z drobnimi nožicami brcati in dasi slabo in otožno, jokati, ko so botre mislile, da mijavka kje kaka mačca ali kaj drugega.

Poslale so po gospoda župnika. Ko je prišel, je opravil svojo dolžnost in se poslovil. Bolnica je pa ozdravela in čez teden dni šla zopet na delo. Življenje otroka je bilo sicer slabotno, zdelo se je, da komaj diha; toda četrto pomlad se je pričela oglašati kukačica in odnesla bolezen. Bilo je sedaj nekoliko boljše, in srečno je dosegel deseto leto. Suh je bil in od solnca ožgan, trebuh mu je bil nekako napihnjen, lica upadla, čop las, ki je imel konopljino barvo, mu je padal čez svetle, bliščeče oči, ki so zrle v svet kakor v kako neizmerno daljavo. Po zimi je čepel za pečjo in tiho jokal od mraza, tuintam tudi radi gladu, kajti manica ni imela ničesar, kar bi dala v peč ali v lonec. Poleti je tekal okoli v srajci, kojo je prepasal s suknenim trakom, in s slamnikom na glavi. Izpod slamnika pa so silili ven njegovi rdeče-rujavkasti lasje, glavo pa je Jan dvigal pokoncu kakor kak tič. Mati, uboga užitkarica, ki se je s težavo preživljala od dneva do dneva, živela takorekoč kakor lastavica pod tujo streho, ga je ljubila na svoj način, dasi ga je pogosto natepla in mu dajala razne priimke.

V osmem letu je že včasih pri sosedu pasel, ali pa če ni bilo nič za pod zobe, je šel v gozd nabirat gobe. Da ga ni tam požrl kak volk, se ima samo Bogu zahvaliti.

Ni bil ravno brihtna glava, in kot vsak vaški otrok je tudi on vtaknil prsta v usta, če ga je kdo kaj vprašal. Ljudje mu niso obljubljali dolgega življenja, posebno so pogosto trdili, da mati ne bo z njim

imela nikoli nikakega posebnega veselja, ker ni bil za nobeno rabo. Nikdo ni vedel, odkod ima nekaj, za eno stvar' je kazal posebno veselje in nagnjenje, namreč za godbo. Če je šel s čedo skozi gozd ali pa s tovariši nabirat jagode, on je prišel domu vedno brez jagod in je tiho rekel: "Mamica, kako lepo so igrali v gozdu!"

"Jaz ti bom že zaigrala, le malo počakaj", je rekla mati, in mu napravila godbo s kuhavnico.

Deček je vpil, obljubil, da nikoli več ne bo tega poslušal, mislil je pa le vedno na to, kdo v gozdu tako krasno igra. Kdo, kaj je pelo in se glasilo? Borovci, bukve, breze, topoli, jelke, vse je pelo: sploh ves gozd. Tudi odmev. Na polji so pele bilke, za kočjo so ščegljalci vrabci, da so se tresle črešnje. Zvečer je slišal raznovrstne glasove, kakor jih je mogoče slišati samo na deželi, in gotovo je mislil sam pri sebi, da gode vsa vas. Če so ga poslali, da bi obrnil gnoj, je že mislil, da gode veter v njegovih gnojnih vilah. Če ga je videl paznik brez dela stati, in poslušati veter, ki je godel na lesene vilice, tedaj si je odpasal pas in mu jih v spomin nekoliko naštel. In kaj je bilo iz vsega tega? Ljudje so ga pričeli nazivati Jankota-muzikanta. Pomladi je pogosto ušel od doma in si rezal ob potoku piščalke iz vrb. Ponoči, ko so žabe regljale, ko so prepelice petpedikoval, ko so bukači v rosi bobnali, petelini peli za plotom, takrat pa ni mogel spati, poslušal je in poslušal, in sam Bog ve, kako godbo je v vsem tem slišal. V cerkev ga mati ni smela vzeti s seboj, ko so zadonele orgle in so zapeli pesem, omevlile so se mu oči, ali pa so svetile in žarele, kakor da bi ga bil spremenil žar iz onega sveta.

Čuvaj, ki je korakal po noči gori in doli po vasi in prešteval zvezde, ali pa se pogovarjal s kakim psom ob cesti, da ne bi zaspal, je videl večkrat belo srajco Jankotovo, ki je v temi tekel k gostilni. Toda deček ni šel v gostilno, ampak stal zunaj, čepel ob zidu in poslušal. V gostilni so plesali ljudje "obertas"), slišati je bilo fantovske in dekliške glasove: "Kaj pa sedaj?" In gosli so tiho pele, in bas je bučal.

Okna so se lesketala v svetli luči, in zdelo se je, kakor da bi se vsak tram v krčmi tresel, pel in igral. Janko pa je poslušal.

Kaj bi bil dal on, če bi mogel imeti gosli, ki bodo pele:

Take pojoče deskice! Kje jih dobiti, kdo jih dela? Če bi mu vsaj dovolili, da bi jih smel vzeti v roke! Bog obvaruj! Pustili so ga, da je poslušal, in poslušal je navadno tako dolgo, dokler se ni oglasil za

(* litvinski ples.)

njim nočnega čuvaja glas: "Ali ne boš šel domu, ti živa nadloga?"

Nato je pa hitro tekel bosih nog proti hišici, in za njim so se oglašale gosli.

Če je mogel le gosli slišati, pa naj je bilo to na zahvalni dan po žetvi, ali pri kaki svatbi, za njega je bil to velik praznik. Zlezel je potem za peč in cele dneve ni nič govoril; gledal je tja v en dan s sijajočimi očmi kakor mačka v temi. Potem si je pa sam napravil škripalo iz škodlice in konjske žime, toda ni tako lepo pelo, kakor so pele gosli v gostilni: glas je bil tenak kakor kake miške v luknji. Igral je pa od ranega jutra do poznega večera, dasi jih je dobil toliko med rebra, da je kmalu zgledal kakor kakor zmečkano, nezrelo jabolko. Pa je bilo tako že v njegovi naravi. Deček je hujšal vedno bolj in bolj, trebuh bil vedno bolj napihnjjen, čop njegovih las postajal je vedno gostejši. Oči so gledale vedno bolj srepo, zalite so bile od solza, lica in prsa so mu upadla. Še malo ni bil podeden drugim otrokom, pač pa zelo svojim goslim iz škodlice, ki niso imele nikakega glasu. Razun tega je pred žetvijo vedno trpel hudo lakoto, preživil se je samo s surovo repo in hrepenenjem po goslih.

In to hrepenenje mu ni prineslo nič dobrega.

V gradu je imel sluga gosli, na katere je včasih ob mraku igral, da bi dopadel hišni. Janko se je takrat splazil med drevjem na vrtu prav do odprtih vrat v obednici, da bi prisluškoval godbi in da bi mogel videti gosli. Visele so na steni ravno nasproti durim. Deček je poslal k njim po svojih očeh vso svojo dušo, zdele so se mu neka nedosegljiva svetinja, katere ni bil vreden, da bi se je dotaknil, dasi so se mu zdele najdražja stvar na svetu. Silno hrepenenje ga je obšlo, vsaj enkrat bi se jih rad dotaknil s svojimi rokami, vsaj enkrat bi si jih rad od blizu ogledal. Ubogo, malo otroško srce je zatrepetalo polno blaženosti pri sami misli na to.

Nekega večera ni bilo nikogar v obednici. Gospada je bila že dalj časa v tujini, grad je stal prazen, sluga se je pa mudil na drugi strani s hišno. Dolgo časa je gledal Janko, skrit med visokimi rastlinami, skozi odprta vrata na želje svojega srca.

Polna luna je plavala na nebu, njeni žarki so padali skozi okno na nasprotno steno. Kmalu se obsvetili tudi gosli v vsej celoti. Zdelo se je, kakor da bi v temi gosli izsevale srebrno svetlobo. Posebno je bil pa trebušnati gib tako obsvetljen, da je Janko skoro oslepel. Pri tej razsvetljavi je bilo vse dobro videti: zasločene strani, strune in zakrivljen roč. Klinčki so se svetili kakor kresnice, lok je visel poleg gosli kakor srebrna šiba.

O, vse je bilo tako lepo, kakor kaka pravljica, in vedno poželjiveje je zrl Janko tja. Med rastlinami v vrtu je sedel sključen, opiral se s komolci na svoja suha kolena, in odprtih ust zrl nepremično na steno. Se-

daj ga je držal strah kakor priklenjenega na mestu, potem ga je pa gnala zopet neka nevidna moč naprej. Je bilo li to kako čarodejstvo ali kaj drugega? Zdelo se je, kakor da bi se gosli približevale v vsi svoji krasoti dečku. Za trenutek je izginil žar, da bi se pokazal takoj toliko krasneje. Čarodejstvo, pravo čarodejstvo! Med tem je pa pihljal vetrič, šumelo je listje po drevju, šepetale so rastline, in Janko je mislil, da sliši razločno: "Pojdi, Janko, pojdi! V obednici ni nikogar, pojdi Janko, pojdi!"

Bila je jasna noč. V graščinskem vrtu ob ribnjaku je začel gostoleti slavček, žvižgal je sedaj tiho, sedaj zope glasneje: "Pojdi, Janko, pojdi, pa si vzemi gosil!" Poštena nočna čaplja je letala v krogu okoli njega in ga svarila: "Ne hodi, Janko ne hodi!" Čaplja je odletela, slavček pa ostal, rastline po vrtu so pa vedno glasneje mrmrale: "nikogar ni tam, Janko, nikogar!"

Gosli so zažarele v mesečnem svitu znova. Uboga, mala, sklonjena postava se je plazila tiho in previdno bližje in bližje, zdelo se mu je še vedno, da sliši slavčka peti: "Pojdi, Janko, pojdi, pa si vzemi gosli!"

Bela srajčca je bila že pri vratih. Črne rastline je niso več zakrivale. Na pragu je bilo že čuti hitro dihanje bolnih dečkovih prs. Še en trenutek, in bela srajčca je izginila, samo bosa nožica je stala še na pragu. Zastonj, poštena nočna čaplja letaš zopet okoli in svariš: "Ne hodi, Janko, ne hodi!" Janko je že v obednici.

Žabe so začele v ribnjaku glasno regljati, kakor da jih je kdo prestrašil, postalo je tiho. Slavček je prenehal gostoleti, rastline na vrtu so nehale mrmrati. Med tem se je pa Janko previdno in tiho plazil vedno bližje, naenkrat ga je preletel strah. Skrit med rastlinami, se je počutil kakor v domači koči, kakor divja zver v goščavi, sedaj mu je bilo pri srcu, kakor divji živali v pasti. Hitro se je gibal, dihanje je postalo kratko, prav sopajoče, tema okrog in okrog. Kratki bliski od vzhoda proti zapadu so za trenutek razsvetlili še enkrat obednico in Jankota, ki je skoro na vseh štirih z glavo po koncu čepel pred goslimi. Blisketanje je izginilo, oblaček je zakril luno, ni bilo kaj slišati ali videti.

Čez nekaj časa je bil slišati skozi temo tih, jokoč glas, kakor da bi se kdo neprevidno dotaknil strune — in naenkrat je zagrmel iz kota, suröv, zaspan glas jezno: "Kdo je tu?"

Janko je zadržal dihanje v prsih, toda surovi glas se je zopet oglašil: "Kdo je tu?"

Na steni se je zasvetila žveplenka, bilo je svetlo in potem. . . O moj Bog! Slišati je bilo sedaj kletve, udarce, jok otroka, klice: "Za božjo voljo!" Lajanje psov, tekanje z lučmi od sobe do sobe, vpitje po vsem dvorišču. . . Drugi dan je stal ubogi Janko pred vaškim sodnikom. . .

Ali naj ga obsodi kot tatu? Seveda ga bo. Vaški sodnik in prisežniki so gledali na njega, ko je stal pred njimi s prstom v ustih, bliščečih očih, zamazan, shujšan, razbit, ne da bi vedel, kje se nahaja in kaj hočejo od njega. Kako naj tako ubogo bitje obsodijo, ki ima komaj deset let, ki komaj stoji na svojih nogah? Ali naj ga vtaknejo v ječo, ali kaj naj sploh naredi z njim? Konečno morajo imeti le usmiljenje z otrokom. Nočni čuvaj naj ga vzame in naj mu jih nekoliko našteje s šibo, da ne bo več kradel, pa bo zadeva poravnana.

„Tako je prav!“

Poklicali so nočnega čuvaja Štaha.

„Vzemi ga in naštej mu jih, da ne bo več kradel!“

Štah je prikimal s svojo neumno butico, vzel Jankota seboj in ga peljal za skedenj. Janko ni vedel in ni razumel, za kaj pravzaprav gre, ali pa je bil tako prestrašen, kratko, on ni rekel besedice, zrl je okoli sebe kakor prestrašena tica. Ali je vedel, kaj bodo storili z njim? Še le ko ga je Štah potegnil v skedenj, ga položil na tla in zamahnil z šibo, vzkliknil je ubogi Janko: „Mamica, mamica!“ In po vsakem udarcu je bil zopet isti vzklik: „Mamica, mamica!“ Toda vedno bolj tiho, vedno bolj slabo, dokler ni ubogi otrok utihnil in ni več klical svoje mamice.

Uboge razbite gosli! In butasti, hudobni Štah! Kdo bo vendar takega otroka tepel. Ubožček je bil že od nekdaj slabič, in življenje se ga je komaj držalo.

Naposled je prišla mamica in vzela otroka seboj, morala ga je nesti domu. Drugi dan Janko ni več vstal, tretji dan je izdihnil na trdem ležišču pod trdo čabrado mirno svojo dušo.

Lastavice so ščebetale na črešnjih, ki je rastla pred oknom, solnčni žarki so sijali skozi steklo in obsevali z zlatim žarom razkodrano glavico otroka, njegov obrazek, v katerem ni ostala več kaplja krvi. Ta solnčni

žarek je takorekoč kazal pot, po kateri naj bi šla otrokova duša. Blagor mu, da je šel vsaj v smrti po krasni široki solnčni poti, saj v življenju je moral hoditi po trnjevi poti. Shujšana prsa so se dvignila še enkrat, od potoka je bilo slišati glas piščalk. Janko je slišal zadnjikrat, kako je pela vas. Pred njim na konjski čabraci so ležale njegove gosli iz skodlice.

Naenkrat se je razjasnil umirajoči otrokov obraz, in blede ustnice so zašepetale:

„Mamica?“

„Kaj je, ljubi moj otročiček?“ vpraša je mati v joku.

„Mamica! Ali mi bo dal ljubi Bog v nebesih prave gosli?“

„Seveda jih bo dal, moj otrok!“ odgovorila je mati. Več ni mogla izpregovoriti, tudi iz njenih prs se je izvilo vse gorje, ki se je tam nabralo, zdihovala je samo: „Moj Bog, moj Bog!“ In jokala je kakor blazna, ali kakor človek, ki ne more smrti iztrgati tega, kar mu je bilo najljubše.

In ni mogla otroka iztrgati. Ko je dvignila glavo in pogledala na otroka, so bile oči malega muzikanta odprte, niso se ganile več, obraz je bil resen, čmeren, trd.

Solnčni žarek je izginil.

Počivaj v miru, Janko!

* *

Naslednji dan se je vrnila grajska gospoda iz tujine, tudi gospica in njen ženin. Ta je rekel:

„Kako krasna dežela je vendar Italija!“

„In kakšen narod umetnikov!“

„Srečan je vsak, kdor išče tam umetnike in jih podpira“, dostavila je gospica.

Nad Jankovim grobom pa so šumele breze. . .

Materam.

Angleški škof Vaughan iz Menevije je imel v stolni cerkvi v Birminghamu na Angleškem pridigo pred dvema tisočema mater, ki so se zbrale na občni zbor svoje organizacije. Škof Vaughan izhaja iz zanimive katoliške družine. Njegov oče, ki je edini med 13 otroki ostal v svetu, dočim so se vsi drugi odločili za duhovniški, oziroma redovniški poklic, je bil angleški admiral ter je umrl pred nekaj leti. Šest njegovih bratov si je izbralo duhovniški stan in so blagoslovno delovali kot katoliški duhovniki. Šest njegovih sester pa je stopilo v samostan ter so Bogu in človeštvu služile kot katoliške redovnice. Od šest stricev sedanjega škofa Vaughana, ki so postali duhovniki, je bil eden kardinal, drugi nadškof, tretji škof. Nečak — torej menevijski škof sam — je tudi škof. V njem in njegovih sestrah se kot dedščina širi blagoslov te nad vse odlične katoliške družine.

Angleški škof Vaughan pozna torej iz lastne skušnjaje, kaj pomenja katoliška družina. V svojem govoru je materam, zbranim v stolnici birminghamski, med drugim tole poudaril in priporočal: „Blagor sveta je bolj odvisen od katoliških mater kakor pa od česa drugega. Božji načrt in skrivnost božja je, da je sreča na tem svetu ozko spojena s krepostjo in čednostjo v družini. To je materam znano. One tudi dobro vedo, da je v resnici srečen tisti dom, ki sliči sv. Družini v Betlehemu in Nazaretu. Za vas je zveličavni načrt božji določen ter dosegljiv. Brez težave morete s svojimi rokami poseči po plačilu: Bodite dobre žene in dobre matere! Ne udajte se ideji pokvarjenega sveta, ki meni, da je zakonska zveza radi uživanja. Smatrajte jo kot sveti poklic in odličen stan! S tem, da je vam Bog izročil poklic materinstva, vam je tudi naložil na rame skrb in križ. Tudi sv. Pavel vas za-

gotavlja, da bo to vaše plačilo, če nosite križ vdano in potrpežljivo. Krščanska mati doseže zveličanje z izpolnjevanjem materinskih dolžnosti, s tem namreč, da da otroku življenje ter ga vzgoji. Biti dobra žena in mati pomenja zaslužiti nebeško plačilo. Poklic mate-

re je ravno tako pristen, važen in veljaven, ko poklic misijonarja in mučenika." — Pomenljive in važne besede! Naj bi se po njih ravnale naše slovenske matere, od katerih je v veliki meri odvisna usoda in bodočnost slovenskega ljudstva.

Močna žena.

A. U.

ESEC majnik je — skoraj bi rekel — mesec, ki prinaša ženi polno dike in časti. Maj je posvečen Mariji, najboljši in najlepši ženi, kar jih je svet imel. Kar ponosna je lahko vsaka žena, da se eni njenega spola izkazuje tolika čast. Da bi ne ostalo le pri ponosu, da bi se le vsaka žena tudi z eno Marijinih čednosti postavljala, potem bi ji lahko bil majnik mesec podeseterjene časti. Marija je zvezda vsemu ženstvu, Marija je vodnica vsemu ženstvu, Marija je zrcalo vsega ženstva. V njej se lahko zrealijo vse žene, vsa ženska srca lahko vidijo v tem zrcalu, v koliko so oddaljene in koliko so že blizu najlepšemu ženskemu vzoru. O koliko bi lahko povedal o tem vzoru žena. Sedaj bi pa rad in skoraj moram pokazati drugo zvezdo ženstva, ki jo Cerkev ta mesec postavlja pred oči in pred dušo katoliških žena in mater — sveto Moniko.

Samo to ime ti zadostuje in v srcu ti že vstaja podoba ene najlepših duš prvega krščanstva. Samo to ime ti povem in vstane ti že vsa zgodovina te svete in uboge katoliške žene in matere. Ni mi treba še pogrevati dogodke in poteze njenega življenja. Vsaka žena, vsaka mati jo pozna, ono trpečo dušo, ki je nosila dva velika križa, križ paganskega moža in križ pagansko živečega sina Auguština. Toda prinesla je oba križa pred Gospoda, čeprav je bila le slabotna žena in čeprav sta bila križa težka kot deset gora. Nosila jih je do božjega neba z neomahljivo stanovitnostjo in vztrajnostjo in končno dosegla trojno krono, svojo krono blaženstva, krono spreobrnjenja svojemu možu in svetniško gloriole svojemu sinu Auguštinu. In kje je dobila skrito moč, da je zmogla ti preveliki težavi? Samo tiha iskrena molitev je bila večna spremljevalka njena. Molitev je bil njen Simon Cirenčan.

Molitev, draga moja žena. Tudi ti imaš morda tak križ, morda je prav tako velik kot je bil velik Monikin križ. Imáš moža, trdega srca, ki morda ne mara za cerkev, ne mara za duhovno življenje, kletev je njegova večna sestra, kozarček pa zvesti bratec. Povej mi, ali ti je že kedaj prišlo na misel, da bi se zatekla h Gospodu. Seveda ti je. Toda samo mimogrede si molila, le priznaj, kakor hitro si začela, ušel je jeziček: da bi te koklja, da bi te šment, Bog me vzemi iz tega pekla, Bog te kaznuj, da bi ti košček glaža enkrat ostal v goltancu in bi umrl. O kako nedolžno se izražam, kaj nisi ti rabila še vse hujše izraze, hujše besede. O ko bi smel prelistati slovar, ki ga nekatere žene rabijo, kadar udrihajo po možu. Rekla boš: "Pa saj molim in nič ne pomaga." Seveda ne pomaga, ker tvoja molitev ni stanovitna. Monika je molila leta in leta, nazadnje jo je uslišal Gospod, tebe pa naj usliši takoj, ki morda Boga še tako malo poznaš v svojem življenju. Sveta Monika daj navdihni naše žene s pravo pobožnostjo in stanovitnostjo. . .

Molitev, draga moja mati, je izobličila grešnega Auguština v svetnika. Tudi ti imaš takega Auguština, morda jih je celo več, morda jih je kar šest, sedem, Auguštine imaš ženskega in moškega spola, pa ne da bi posnemali svetega Auguština, grešnega Auguština nosijo v sebi. In koliko gorja ti doprinesejo, uboga mati. Pa te vprašam, mati, ali si že kaj storila za njihovo spreobrnjenje? Molila sem. Pa kako si molila? Ali si molila kakor sveta Monika stanovitno, skozi sedemnajst let? Da molila si, toda že med molitvijo so ti uhajale misli k tvojim starim pozdravom, s katerimi pozdravljaš svoje otroke, kadar te ujeze: Pankerti, zlobci, nepridipravi, strele jasne in tako dalje. . .

Sveta Monika, kako vse drugače si ravnala ti.

Več molitve, stanovitne molitve, pa bo več božjega življenja s teboj.

TI SI VEČNI PRAZNIK MOJ.

M. Elizabeta, Urs.

Že stoje oltarji majski,
tisoč jih je, milijon;
že prepeva slavo Tvojo
z jutra v noč srebrni zvon.

Z belim cvetjem so odele
ljube roke vsak Tvoj kip,
vanj so vpletle vso ljubezen,
gorkih src gorak utrip.

Lučce gledajo v višavo
kakor k materi otrok,
vse bi rade se vtopile
v Tvoj pogled, tako globok.

Že stoje oltarji Tvoji,
v moji duši klije maj,
vsa je polna Tebe, Mati,
Ti, Prelepa, njen si raj.

Tebe išče moja pesem,
ljubim Te, otrok sem Tvoj;
Ti si moje žarno solnce,
Ti si večni praznik moj!

Kaj ima delavec od Kristusa in Njegove cerkve.

Rev. J. C. Smoley.

RED 140 leti so nosili okoli po Franciji kravavo zastavo, na kateri so bile napisane besede: Liberte, Egalite, Fraternite. Kakor blisk so se raznesle te besede po celi deželi. Skoro bi rekli, kakor da se je neka pijanost polastila vseh ljudi. Od l. 1790 pa do 1792 nasadili so več kot 60.000 hrastov in topolov kot znamenja svobode. Svobodo, enakost, bratstvo so pa dokumentirali z giljotino, s preluknjanimi čolni itd. s katerimi so se morali seznaniti vsi tisti, ki niso bili vredni teh najnovejših pridobitev človeštva.

Ta klic po svobodi, bratstvu, enakosti je kmalu prekoračil meje Francije, postajal je vedno nasilnejši, in danes trka glasneje ko kedaj na naše uho. Nikoli niso o svobodi, enakosti in bratstvu toliko govorili in pisali, kakor ravno v naših dneh, nikoli pa niso bili tako zaslužnjeni kakor so sedaj. Napoleon I. je rekel nekoč svojim uradnikom: "Le veliko govorite ljudem o svobodi, pa je vam ne bo treba dati." Ne služijo li vse današnje fraze o svobodi istemu namenu? Kako geslo vdari hitro ko strela in bo trenutno vse navdušilo; toda pri razumnem človeku pride kaj kmalu streznjenje, da uvidijo praznote in nesmisel raznih fraz. Za druge pa, ki imajo te besede vedno na jeziku, pa niso nič drugega kakor pretveza za razne krivice in hudobije.

Kaj pa si mnogi dandanes predstavljajo pod svobodo? Prostost vsake zakonite vezi, razuzdanost, prostopašnost, svobodo, da žive zasebno in javno, kakor se jim ljubi. Zahtevajo, da so prosti božjih in človeških predpisov, zahtevajo, da se odpravi vsaka avtoriteta. Kam vse to privede, vemo iz današnje zgodovine. Človeštvo dirja v svoj pogin, če bo to vpitje po svobodi trpelo še nekaj časa. Zdi se nam, kakor da bi slepec plesal ob prepadu.

Prava, resnična prostost je eden največjih blagrov človeštva. Za to svobodo prinesli so narodi največje žrtve. Suženjstvo, brezpravnost smatramo za največji zločin, kot onečaščenje človeškega dostojanstva, kot teptanje ljudskih pravic. Da se ravno delavstvo v naših časih bolj ko kedaj bojuje za svobodo, je umevno; saj je moralo dolgo dovolj prenašati najhujše krivice.

Kje pa je bojišče, na katerem se mora delavstvo bojevati; kje je edino upanje, da bodo dosegli svoje pravice?

Kristus je dal človeštvu resnično svobodo, ko je bila vsled greha prvih staršev izgubljena. Prišel je na svet, da bi rešil, osvobodil človeka suženjstva, ga dvignil "k svobodi in časti otrok božjih" (Rim. 8, 21). Človeško dostojanstvo je človeku vrnil, uredil. Vsled greha je prišel človek v najhujše suženjstvo, vez med

njim in Bogom je bila pretrgana. Kristus je to zvezo zopet popravil, podoba človeka storil podobno prvotni, izvirni podobi, Bogu, dal mu nazaj čast, dostojnost. Človek je postal zopet otrok božji. Kolikokrat je govoril Kristus o svojem in našem očetju v nebesih, kolikokrat je pozival človeka, da naj kot vredni otroci tega očeta žive tu na zemlji.

Iz človeškega dostojanstva pa slede same ob sebi človeške pravice, v prvi vrsti pravo na svobodno osebnost.

Kako bi izgledalo še danes na svetu, ko bi ne bil prišel Kristus na svet, ko bi luč njegovega nauka in njegove milosti ne bila posvetila v človeška srca? Kje bi bilo danes delavstvo, posebno pa vsi ubožni sloji?

Mi nimamo niti pojma o bedi in zaslužjenosti, v kateri je zdihoval nekdanji pretežni del človeštva. Nam je nerazumljivo, kako je bilo mogoče človeške pravice tako teptati. Suženj je bil v popolni oblasti svojega gospodarja, ki je odločeval o njegovem življenju in smrti. Največji suženjski trgi so bili v Rimu in Delos, do 10.000 sužnjev se je prodalo v enem dnevu. Nove vojne so privedle nove sužnje. Ravnali so s sužnji še grje ko z živino. Pri slabi hrani so živeli v hlevih, za hrbtno jim je stal vedno paznik z bičem, opravljati so morali vedno najtežja dela. In radi vsake malenkosti so jih kaznovali s smrtjo.

Dasi pa ima vsak človek, ki je v polni rabi svojega razuma, pravo do svobode, pa ta svoboda ne sme biti neomejena. V lastno korist in v korist drugih se mora podvreči višjim pravom, ker bi sicer družabni red ne mogel obstati. Svoboda mora ostati v pravih mejah, da ne stopi kakor deroč potok čez breg in pokonča vse. Železnica ima le tedaj vrednost, če ostane na tiru, če skoči iz njega, je pa nesreča.

Da se more človeška prostost popolnoma razviti, mora, in to je najpotrebnejši predpogoj, temeljiti v postavni oblasti, ki jo varuje. Brez te bi bila svoboda prazna blodnja. Slična bi bila prostosti, ki jo imajo divje zveri v pragozdih. Potrebna je torej zakonska, postavna avtoriteta, ki varuje svobodo. Zato je pa klic po odpravi avtoritete najhujši udarec, ki se more zadati svobodi.

S pokorščino, ki jo skazujemo božji in zakoniti svetni avtoriteti, varujemo in branimo našo osebno prostost.

Ker ima vsak človek sveto pravo na prostost, je samo ob sebi umevno, da moramo varovati in braniti tudi svobodo našega bližnjega. Pravica enega ne sme vesti do krivice napram drugemu. "Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega."

Svoboda ni nikaka predpravica tega ali drugega stanu, te ali one stranke, je splošna človeška pravica. Kristus je umrl za vse ljudi, nezasluženi dar svobode je dal vsemu človeštvu.

O gospodarski, meščanski, politični prostosti Zveličar ni govoril. Toda ta trojna svoboda se bo vedno varovala, če bo videl človek v človeku svojega lastnega brata, ki ga je, kakor njega, Kristus odrešil.

Rečenice in pametnice.

Rev. J. C. Smoley.

Pravični živi iz vere.

* * *

Nikdo, ki živi čednostno, ne bo dvomil o poslednji sodbi, pa najsi je pogan ali krivoverec.

* * *

Družabno življenje sloni na dveh temeljih, pravičnosti in dobroti.

* * *

Nič tako ne pika ko vest.

* * *

Samo ena ura gre prav, in ta je vest.

* * *

Seveda, ko bi z eno Češčena si Marija naredili lepo vreme, če bi z enim rožnim vencem izbrisali dolg, če bi z eno božjo potjo odgnali bolezen, bi vsi leteli k Materi božji, in od same "vere" bi postali vsi brezverci. . . Vera ne trguje s svetnimi dobrinami.

* * *

Kje je največja sreča? V samozatajevanju . . .

* * *

Vzami dobrotljivost iz človeškega življenja, pa bo ravno tako, kakor bi bil vzel zemlji solnce.

* * *

Krotek odgovor omehča jezo; trda beseda vname srd.

* * *

Boljše je srečati medvedko, kateri so vzeli mladice, kakor bedaka, ki se opira na svojo neumnost.

* * *

Dobro srce je zlata vredno.

* * *

Sin, ne pozabi moje postave, in tvoje srce drži moje zapovedi; zakaj dale ti bodo dolgo življenje, srečna leta in mir.

* * *

Dobrotljivosti in pravičnosti ne zapusti, deni ju okolu vratu in zapiši na deščice svojega srca: in našel boš milost in dobro besedo pred Bogom in pred ljudmi.

* * *

Zaupaj v Gospoda iz vsega svojega srca in ne opiraj se na svojo umnost. Na vseh potih misli nanj, in on bo ravnal tvoje stopinje.

* * *

Tudi bedaka, če molči, imajo za modrega, in če zapira ustnice, za pametnega.

Kdor prej odgovori kakor poslušaj, kaže, da je bedak in vreden sramote.

* * *

Modra žena zida svojo hišo; nespametna pa tudi sezidano podere s svojimi rokami.

* * *

Kdor žali ubožca, zaničuje njegovega Stvarnika; časti pa ga, kdor se usmili siromaka.

* * *

Ubožca sovraži tudi njegov bližnjik; bogatin pa ima veliko prijateljev.

* * *

Pridna žena je krona svojemu možu; katera pa sramotne reči dela, je kakor gniloba v njegovih kosteh.

* * *

Kdor čuva svoja usta, obvaruje svojo dušo; kdor je pa nepremišljen v govorjenju, temu se bo godilo slabo.

* * *

Pregovor pravi: Če gre mladenič po svoji poti, ne loči se od nje, tudi če se postara.

* * *

Sedemkrat pade pravičnik in vstane; brezbožniki pa se pogreznejo v hudobijo.

* * *

Ne hvali se z jutrnjim dnem, ker ne veš, kaj ti prinese prihodnji.

* * *

Kadar zmanjka drv, ugasne ogenj; kadar odpraviš podpivalca, ponehajo prepiri.

* * *

Kakor mol oblačilu in črv lesu, tako škodi žalost človeškemu srcu.

* * *

Kdor veliko govori, ne bo brez greha; kdor pa brzda svoje ustnice, ta je jako moder.

* * *

Uči svojega sina, in te bo razveseljeval, in bo delal radost tvoji duši. . .

* * *

Gola resnica je lepša ko pozlačena laž.

* * *

Sovraštvo zbudi prepir; vse pregrehe pa pokrije ljubezen.

“Zakaj ne hodite v cerkev?”

P. Bernard, O.F.M.

“ČEK JE ČEK!”

ISTI čas se je oglasil pri meni Miha Pavliha. Bila sva si nekaj v žlahti, to se pravi, ne po očetu, ne po materi, še po Adamu menda prav malo. Bila sva si v žlahti po dolarjih, ki sem mu jih bil dolžan petindvajset. Kupil sem bil nekaj od njega, pa ne vem več, če so bila drva ali kaj drugega. To pa vem, da mu nisem vsega plačal, zato je imel pravico priti in me tirjati za neplačani dolg.

“Gospod, menda niste pozabili? Veste, nič preveč drobiža nimam, pa bi mi prav prišle kakšne ameriške podobice ali pa lepa okrogla številka na čeku.”

“Nak, Miha Pavliha, pozabil pa nisem. Pa tudi nisem preveč silil za vami, ker sem si mislil, da me boste poiskali, kadar vam bo voda v grlo tekla.”

“Moška je ta, gospod,” se je smejal Miha in se ves zadovoljen vsedel na ponudeni stol. Pa je malo popravil moje besede:

“Ni ravno tisto, bi rekel, da bi voda v grlo tekla. No, tako hudo še ni. Ampak, saj veste, prav prijetno mi bo pri srcu, če mi kar celo svotico odštejete, da ne bo treba spet kmalu sitnariti v vaši pisarni. Ha, ha, ha!”

Dobro se mi je zdelo, da mu je beseda tako čedno padla z jezika.

“Bova videla, Miha Pavliha, kaj se bo dalo narediti. Kar se mene tiče, bi nič ne maral, če bi se vi večkrat oglasili pri meni. Saj sem že dolgo želel, da bi vas mogel nekaj vprašati. Pa kar ni hotelo biti prilike, da bi se znašla na samem za pogovor med štirimi očmi.”

“Oho, to se pa nekam skrivnostno sliši. Kaj pa imate takega na srcu?”

“Bom pa kar brez vseh ovinkov postavil besedo. Povejte mi — tudi brez ovinkov — zakaj ne hodite v cerkev?”

Skoraj mu je zastala sapa, beseda pa kar zares. Prečudno me je pogledal in v njegovih očeh je bilo več vprašanj kot pripravljenosti za odgovor. Pa se je kmalu našel in skušal biti hudomušen.

“Ja, gospod, saj sem prišel po ček, ne po spovedni listek!”

“Vem. Ne bojte se, ček boste dobili, toda jaz bi bil prav vesel, če bi vam mogel dati po vrhu še spovedni listek.”

Razumel je miglje, čeprav malo poreden, in smejal se mu je, pri čemer sem mu s primerno spodobnostjo pomagal.

Ni kazalo, da bi hotel nadaljevati pogovor o tem predmetu, zato ga je bilo treba še nekoliko podrezati.

“Nič ne pomaga, Miha Pavliha, kar morali boste govoriti. Saj sem prav zato čakal s plačilom, da sem vas dobil predse. Jaz se zavedam, da sem vam dolžan ček, vi pa vedite, da ste meni dolžni odgovor na moje vprašanje. Zraven sem pa še toliko trdovraten, da vam povem: ne bo čeka, dokler vi ne poravnate svoje-ga dolga.”

Spravilo ga je v zadrego, da ni vedel, ali mu kaže postati hud, ali bi še naprej vse na šaljivo plat obračal. Nekaj časa se je še otepal, toda ko je videl, da sem ostal trd, se je rajši sam omeščal.

“E no, če pa že mora biti, pa tudi ne bo vsega konec, ako vam povem.”

“Tako se govori,” sem mu potrdil.

“Vidite, takole je prišlo. Skoraj lažje povem, ko sva ravno imela v mislih spovedne listke. Pred leti sem bil pri spovedi, pa mi možakar za mrežo ni hotel dati odveze. Pa sem mu kar takole povedal: Gospod, če mi pa to naredite, sem pa skozi s spovedjo in s cerkvijo.”

“Joj, to ste mu pa krepko povedali, Miha Pavliha! Gotovo se je ustrašil in je hitro dal odvezo, da ne bi katoliška cerkev izgubila dobrega člana!”

Sem že menda tako posrečeno naglašal besede, da Miha ni zapazil, kako sem ga mislil podražiti.

“Kaj še! Vidite, to ni bil pravi mož. Še hud je postal in mi je rekel, da po teh besedah še stokrat manj zaslužim odvezo. To mi je pa bilo do grla in sem šel proč brez besede. Od takrat pa — no ja, vse skupaj sem pustil, kakor sem se bil zarekel pri spovedi.”

“Tako, zdaj pa vem.”

“Tako, zdaj pa veste.”

“Pa vem še nekaj več.”

“Kaj pa veste še več?”

“Vem, da ste naredili jako veliko neumnost, Miha Pavliha! Gotovo je imel spovednik poseben vzrok, da vam je odrekel odvezo.

“Well, ne bom se pričkal, če je imel ali ne. Povem vam pa, da se mi je tako za malo zdelo, nič koliko! Še zmerom sem šel z odvezo iz spovednice, zdaj pa kar naenkrat ne! Ali sem bil kaj manj kristjan kot drugi?”

“Well, tega ne vem. Ampak tu ne gre za to, če se vam je zamalo zdelo ali ne, gre za to, če ste bili pripravljeni za dobro spoved ali ne.”

“Zakaj bi ne bil? Saj sem vse lepo povedal, od konca do kraja. Ali ne gredo ljudje zato k spovedi, da povedo svoje grehe?”

“Pa ne samo zato, Miha Pavliha! Tudi zato, in to še posebno, da se grehov pokesajo in naredo trden sklep poboljšanja.”

“No, tisto tudi — — —”

Zazdelo se mi je, da sem zadel na pravo struno.

“Ne bom spraševal, kaj sta ravno imela s spovednikom, mislim si pa, da je moralo biti v teh rečeh kaj pomanjkljivega pri vaši spovedi.”

Zamahnil je z roko in dejal:

“E no, saj lahko povem, kam se je obesil. Po vsej sili je hotel, naj mu obljubim, da bom vsako nedeljo pri maši. Jaz pa, da ne, ker ne gre, da bi pri spovedi lagal. Vedel sem, da ne bom, ker sem imel domenjenih več nedeljskih izletov na kmete.”

“Za potrebo ali za zabavo?”

“Za zabavo, kakopak! Družčina tako nanese.”

“Vidim, da je imel prav možakar za mrežo.”

“Nič ni imel prav. Če pride človek k spovedi in pove, kako in kaj, se da odveza, pa je. Kaj bi sitnaril in vil človeka brez konca in kraja! Ne morem povedati, kako za malo se mi je zdelo.”

“Pa kaj bi vam pomagala taka odveza? Če niste razpoloženi za dobro spoved, naj naredi duhovnik sto križev čez vas, če Bog enega ne naredi, je spoved zanič.”

“Eh, kaj bi tisto! Odveza je odveza!”

Prečudno nespametne so bile njegove besede. Kako naj mu dopovem, da se ga drži silna zmota?

Zasvetilo se mi je. Kar umolknil sem in začel iskati v predalih svoje mize. Res sem našel, kar sem iskal. Denar sem imel naložen na National Banki, slučajno sem pa imel tudi čekovno knjižico od People's Banke. Napisal sem ček za petindvajset dolarjev in se prav imenitno podpisal.

“Evo vam čeka, Miha Pavliha! Izmenjajte ga na People's Banki pri oknu števil 3. Dobili boste svoj petindvajset podobice in potem sva kvit!”

Vedel sem, da uradnik pri oknu števil 3 ne bo obesil stvari na veliki zvon, dokler se ne bo pri meni informiral.

Miha Pavliha se je zahvalil in odšel.

Lepo ali grdo, prav hudomušno sem se smejal, ko so se zaprla vrata za njim. Potem sem se pa začel pripravljati za nevihto, ki se bo kaj hitro začela zbirati nad mojo glavo. —

Res, še ni minila ura, ko jo Miha Pavliha nazaj prisopiha.

“Ja, gospod, kaj ga pa pokate? Ali je pomota, ali ste me hoteli naplahtati? Ta ček je zanič!”

Napravil sem začuden in užaljen obraz, da se me je Miha vidno ustrašil.

“Kako morete kaj takega reči? Ali nisem vse poragrafi napisal?”

Vzel sem mu ček in ga začel s ponarejeno pazljivostjo študirati.

“Napisali ste vse prav, ampak pri oknu števil 3. so mi povedali, da že več mesecev nimate več naloženega denarja pri tej banki. Naj grem nazaj, mi je rekel uradnik, in vam povem, da ste se zmotili.”

Postal sem hud.

“Nič se nisem zmotil, Miha Pavliha! Dolžan sem vam 25 dolarjev in prav za toliko sem vam napisal ček. Po vseh postavah je ček pravilno napisan in vi vzemite, kar je vašega, pa pojdite z Bogom!”

Celo vrata sem mu pokazal.

Seveda je sedaj vzrojil še Miha Pavliha.

“Vraga, kaj mi tak ček pomaga! Če ga pa zmenjati ne morem! Ali ste ob pamet, gospod?”

Razburil sem se. S trdim korakom sem stopil k pisalni mizi, s pestjo sem udaril po njej in sem pribil:

“Ček je ček!”

“Vraga je ček! Naj ga ta črni izmenja!”

Treščil ga je po mizi, da bi se sesul na tisoč koscev, če bi bil iz drugačnega blaga, namreč ček. Miha sam je pa tudi tako kipel od jeze, da sem se zbal za zdravje njegovega srca. Pa tudi to me je zaskrbelo, da utegnem postati kriv še hujših njegovih kletvic.

Umiril sem se in sem rekel:

“Sediva, Miha!”

Ko je videl, da sem raztrgal nesrečni ček in začel odštevati 25 dolarjev v pravih ameriških podobicah, se je res vsedel in hitro ga je minevala jeza.

“Ali je sedaj stvar v redu, Miha?”

“Well, seveda je. Ampak le kaj vas je prijel, da mi greste tako zagosti!”

“Ček je ček!”

“Solit se mi pojte! Ali se hočete še naprej norčevati iz mene?”

“In še enkrat rečem: ček je ček! Drži ta moja trditev, če drži vaša: odveza je odveza!”

Miha je pozorno pogledal. Nekaj se mu je zablistalo v možganih.

“Torej ste me res hoteli samo potegniti, da sem trapal na tisto banko po prazen nič?”

“Ste trapali na banko, Miha Pavliha, pa niste trapali po prazen nič. Poslal sem vas tja, da ste se nekaj naučili. Ali veste, kaj?”

“Me ne veseli taka šola. . .”

“Well, dobra šola je včasih sitna. Vidite, če bi vam bil tisti spovednik dal izsiljeno odvezo, bi bila prav toliko vredna kot moj današnji ček. Vi bi priromali ž njo po smrti pred nebeško banko, tam bi pa zvedeli, da se “cashati” ne da. Pa bi niti nazaj k onemu spovedniku ne mogli. Kako bi se dala taka nerodnost popraviti?”

Miha Pavliha je premislil celo stvar in začela se mu je zdeti zanimiva. Vsa nejevolja ga je minila in celo nasmejati se je poskusil.

“No ja, gospod, za dobro šalo mora biti človek vedno dovzeten. Naj pa bo in sedaj, ko imam v žepu,

kar sem hotel imeti, vam prav rad odpustim, da ste me tako potegnili za nos."

"To je vse prav, Miha! Ali pa ne boste tudi premislili, če je prav ali ni prav, kar ste poprej rekli: odveza je odveza!"

"No ja, bom pa še to premislil. Primera res ni slaba. Bom videl, kako se mi bo zazdelo."

"Želim, da bi se vam zazdelo tako kot je prav.

Potem pa pridite, da dobite tudi za nebeško banko pravi ček!"

"Bomo videli. Se lahko še vse zgodi. Za sedaj pa z Bogom in to vam rečem, da bi se prav za prav namesto mene vi morali pisati za Pavliho."

To mi je bilo všeč in oba sva se smejala.

"Hvala lepa za poklon!"

In brez drugih komplimentov sva se ločila.

Maj duhovnega življenja.

P. Odilo O. F. M.

DOR ima dvoje očes, gleda na dan prvega obhajila te praznične obraze, to novo obleko, duhteče cvetlice, goreče sveče. To je navadno vse, kar vidimo. Potočimo morda solzo ginjenja in še dostavimo: prekrasno je bilo. Toda slepec je tisti, ki mu je prikrit globlji pomen praznika. Dan prvega sv. obhajila je dan nadnaravnosti. Tukaj ne opravi ničesar zemeljsko oko, še manj sam razum. Na dan prvega sv. obhajila moramo odpreti oko božje, oko vere. Kdor gleda na dan prvega sv. obhajila z očmi vere, ne vidi človeških otrok, temveč otroke božje v spremstvu njih angelov varihov, ki gredo nasproti Sinu božjemu. Zdi se, da so se nebesa spustila na zemljo, da bi tukaj obhajala veličastni praznik.

Dan prvega sv. obhajila je dan božjih otrok. Sv. obhajilo ni za vse. Ni za tujce. Tudi ni za izgubljene sinove — za najdene pač! Sv. obhajilo je izključna predpravica otrok božjih. Kdor gre k sv. obhajilu, pa ni otrok božji, ta krade Najsvetejše. On je vlomilec v svetišče. Tat! ki je Jezusa okradel, oropal. Poznajmo na dan prvega svetega obhajila natančen razloček med tem, kar je glavno in kar je postransko. Postranska stvar je obleka. Postranska stvar je starost. Postranska stvar so zastave, slavnostno okrašena cerkev. Postranska stvar je slavnostni obed. Brez vseh teh stvari je lahko prvo sv. obhajilo ravno tako dobro ali morda še boljše.

Cerkev vpraša ta dan samo eno: ali si otrok božji? Posinovljenje božje je ena največjih skrivnosti krščanstva, mislim to, da smo otroci božji. Po naravi imamo domovinski list samo za to zemljo. Telo je iz zemlje, iz blata in bo zopet postalo zemlja, prah. Imamo sicer tudi neumrljivega duha, dušo. S to dušo lahko spoznavаш Boga, ga ljubiš, mu služiš! Toda po pravu samo tukaj. Kot človek si prebivalec zemlje. Tukaj je tvoj rojstni kraj. Tukaj je tvoje stanovanje za vedno. Človek in zemlja spadata skupaj.

Rekel sem: po pravu, po naravi. Toda, o čudež! Bog je neskončna ljubezen. Bog je govoril: o človek zemlje, ako hočeš, lahko postaneš moj otrok. Lahko postaneš deležen moje moške narave. Moja neizrekljiva

va popolnost je lahko tvoja lastnina in tvoj užitek. Človek zemlje, postaneš lahko sin najvišjega Boga, nebeški knez, nekaj kakor Bog. Poleg domovinskega lista zemlje lahko položiš še državljanski papir nebes. Prvoobhajanec je otrok božji. En sam tak otrok, najmanjši, najubožnejši, je več vreden kot vsa bogatija zemlje. Vsa slovesnost prvega sv. obhajila, bi bila broneč bron in zvoneč zvonec; če bi tega najvažnejšega ne razumeli: Prvoobhajanec je otrok božji.

Zdaj lahko stopimo en korak naprej. Ker je dan prvega sv. obhajila dan božjih otrok, mora biti tudi dan božjega Sina, dan Jezusov. Vse žive stvari, ako hočejo živeti, morajo jesti. Bog sam je, ki ničesar ne uživa, ker je neskončno popoln duh, ki ima vse življenje v sebi....Kakoršno je bitje, taka je njegova hrana. Naše telo je iz zemlje. Naravno mora priti tudi njegova hrana iz zemlje. Rastline in živali so naša hrana. Naša duša je duh. Mora imeti duševno hrano. Hrana duha je: resnica, lepota in dobrot. Od tega živi duša. Otroci božji smo. Hrana otrok božjih mora biti božja. Hrana otrok božjih mora biti iz nebes. Hrana otrok božjih mora biti Sin božji. Hrana božjih otrok je Jezus, učlovečena božja ljubezen.

Tako je zapisano. Tako govori večna Resnica: Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Če kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj. Kruh, ki sem ga jaz dal, je moje telo za življenje sveta. Resnično, resnično, povem vam: ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. (Jan. 6.) Božji otrok lahko postanem samo po božjem Sinu in božji otrok lahko raste samo po božjem Sinu. Kdor hoče biti vedno bolj božji, mora uživati božjo hrano. Samo krst, pridobitev naslova otroka božjega, ne zadostuje. Obhajilo mora priti zraven: božja hrana božjih otrok. Zdaj razumemo: Ako je Bela nedelja dan božjih otrok, potem mora biti tudi dan božjega Sina. Dan sv. obhajila je dan, ko pride Jezus.

Končam. Sv. Pavel je rekel nekoč svojim kristjanom: Bratje, bodite trezni! Cerkev zahteva, da pristopimo k sv. obhajilu tešči. Ničesar ne sme jesti ali piti pred sv. obhajilom, predno pride Jezus v srce.

Tako se spodobi. Toda mi moramo poznati tudi duševno treznost na dan sv. obhajila. Naj ne bo samo želodec tešč, temveč veliko bolj srce in duša! Tvoje srce naj ne bo na dan sv. obhajila polno tujih stvari.

Mislimo na to, otroci božji! Varujmo se vsake nepotrebne raztresenosti! Dan sv. obhajila je Jezusov. Nihče drugi naj nima prostora v srcu kot Jezus. Tako naj bo: božji otrok pri božjem Sinu!

Binkošti.

A. U.

O je sveti apostol Pavel potoval po Grčiji in oznanjal nauk novega evangelija, je našel tempelj z velikim napisom nad vratmi: Neznanemu Bogu. Ko bi sveti Pavel na današnji dan šel po svetu in prišel pred naše katoliške cerkve, morda bi tudi na binkoštni dan bral napis nad portalom naših božjih hramov, napis: Neznanemu Bogu. Neznanemu Bogu prižigajo danes sveče. Neznanemu Bogu krase altarje z rdečimi rožami. In na templju naših src bi bral besede: Neznanemu Bogu danes posvečujejo ta dan. Molijo, pa ne vedo koga.

Sveti Duh: Ali nam ni tako tuja ta tretja oseba svete Trojice? Kakor nam je skrivnostna sveta Trojica in druga oseba Trojice, najbolj skrita je našim očem tretja oseba: Sveti Duh. In vendar je On studenec našega življenja v duhovnem redu milosti, On nam daje moč in rast in božje zdravje za krepko življenje v božjem duhu.

Kaj je sveti Duh? Težka je ta skrivnost. Vera mora ponižno ukloniti glavo in reči: verujem v tvoje veličanstvo, a poznam te ne.

Prispodoba, s katero otrokom v šoli ponazorujemo skrivnost svete Trojice nam pokaže vsaj v medli luči skrivnost osebnosti svetega Duha. Solnce je goreče nebesno telo, ki daje svetlobo in iz obeh izhaja toplota. Ali: Sveča je svetiljka, ki daje luč in gorkoto. Troje v enem. Tako si nekako ponazorujemo sveto Trojico. Božanstvo Očeta je rodilo Luč-Kristusa in iz obeh izhaja gorkota: sveti Duh. To je seveda le primera. Če vsaka primera šepa, šepa le-ta prav posebno. Toda vsaj malo nam ta zgled ponazori razmerje med tremi osebami Trojice in bistvo tretje osebe — Duha.

Sveti Duh izhaja od Očeta in Sina po nekem večnem, duhovnem dejanju, ki mu ne moremo najti pravi izraz, pravo besedo. Večna resnica nam mora biti, ki jo potrjuje sveto razodetje stare in nove zaveze. Na nešteti mestih svetega pisma najdemo besede potrdila, ki pripisujejo svetemu Duhu božanske lastnosti. Krščen je bil sleherni kristjan na ime svetega Duha — tretje osebe božje.

Imenujem ga svetega, ker je resnično pravi Bog, Duha ga nazivljemo, ker je kot Bog duh, ki ima um in

prosto voljo, telesa pa ne. Drugi dve osebi sta ravnokotako sveti, tretji osebi so nadeli ime: Sveti Duh, da nekako dajo izraz duhovnemu sorodstvu ali izhajanju tretje osebe od obeh prvih oseb svete Trojice. Skrivnostna ljubezen med Očetom in Sinom je počelo tega izhajanja, zato tudi vsa vnanja znamenja ljubezni božje pripisujemo tretji osebi — svetemu Duhu.

Sveti Duh je kakor duša v telesu cerkve Kristusove in to je njegovo poslanstvo, če se smem tako izraziti, da oživlja in poduhovi cerkev s svojim vodstvom in s svojo milostjo. Kakor je duša središče telesnega življenja, tako je sveti Duh nekako gorišče vsega duhovnega življenja. Od prvega dne binkošti, ko je na slovesen način pokazal Bog delovanje svetega Duha v apostolih do današnjega dne sluti in čuti vsak kristjan, sluti in čuti vsa Cerkev, da nosi v sebi živo Moč, ki razsvetljuje, krepi in posvečuje Cerkev in posamezne duše. Ta Moč se izliva kakor kri v posamezne žile po dejanski in posvečujoči milosti zakramentov, darov in sadov svetega Duha.

Tempelj svetega Duha smo. Ali ni naša dolžnost, da vemo, kdo v nas prebiva. Boga ne moreš sicer proučiti iz knjig. Vendar ga lahko spoznaš po razodetju, ki ga daje Bog vsakemu v molitvi in premišljevanju. Dolžnost naša je, da jasno spoznamo delovanje svetega Duha v nas, s tem bomo jasno spoznali to delovanje, če vedno bolj spoznavamo in spoznamo njegove darove in sadove. Dolžnost naša je, da se ne ustavljamo njegovemu navdihovanju, da se vadimo v čednostih in krepkih, ki pristojajo svetišču božjemu. Luč resnice naj bo v njem, krepkost in duhovna moč, tolažba vere in svetost.

Sveti Duh je nekako oče cerkve, na binkoštni dan je namreč prvič zapel pesem rojstva. Njegova milost je nekako rojenica Kristusove cerkve, šele na binkoštni dan se je pokazala v svoji moči in novem žilavem življenju, ki jo bo prevevalo do konca dni. Kakor je sveti Duh stal ob zibelki cerkve, tako bo tudi ob slovesnem prehodu časne cerkve v Cerkev večnosti na sodni dan Oče, ki bo pel otroku posmrtnico večnega veselja, večne tolažbe in večne milosti na vekov veke. Od prvih binkošti apostolov do zadnjih binkošti sodnega dne naj bo z nami sveti Duh, Duh Resnice, Pravice in Milosti.

* * *

Katoliški altarji ob binkošnih gore od rdečih rož. Te živordeče rože oznanjajo binkošti in nam v srcu bude živo zavest, Bog posvečevavec nam je prižgal Zarjo Odrešenja po svetem Duhu, njemu čast in slava vekomaj.

Ko je človeštvo prvič padlo na življenjski poti v cestni jarek greha, že je pri ubogem ranjencu stal večni Samaritan-Bog in mu obljubil tolažbo — Odrešenje. Milost se je rodila v Betlehemu in se je na binkoštni dan razlila čez vso cerkev, razlila kakor velika reka in namočila trdo grudo naših src, da more dati sadov milosti v obilni meri. Od prvega trenutka, ko je človeštvo tako krvavo rabilo tolažnika in tolažbe, pa do danes ko še vedno črna senca greha leži nad solzno dolino, je bil Bog človeštvu — tolažba in tolažnik. Tretji osebi Trojice pa navadno pripisujemo to delo usmiljenja. Kristus sam ga je tako imenoval in njegovo delo v naših dušah, delo milosti, ki je balzam našim ranjenim srcem, mu daje polno pravico do tega svetega imena: Tolažnik svete Cerkve.

Tolažba. Kakor hladilna rosa je trpečim, kakor studenčnica je žejnim, kakor kruh je onim, ki so lačni, kakor olje je ranjenim. Naj bo tolažba še tako majhna, v uri potrebe in nevolje se nam zdi kakor angeljska roka, ki lajša, boža in hladi . . .

Tolažba svetega Duha mora biti še vse silnejša in uspešnejša. Saj je božja tolažba. Tolažnik je božje bitje, ki ne tolaži samo s puhlimi besedami, temveč mu je vsaka beseda resnica polna. Tolažnik je po nauku cerkve brezno milosti, zakladnica polna duhovnega zlata, darov in sadov.

Morda ne veš. Če si vedel, si morda pozabil, da si v zakramentu svete birme prejel ključ do te bogate zakladnice svetega Duha. Prejel si zakrament birme, s tem nisi le postal trden vojak Kristusov, temveč tudi ključar, ki ima pravico jemati od božjega zaklada svetega Duha. Zakaj ti ta ključ sedaj rjavi, ne da bi ga rabil v sebi v korist, v korist svoje duše, ki tako krvavo rabi pomoči božje. . . ?

* * *

Velika tolažba je v uri slovesa spominček, ki ga človek pusti zaostalim. Kliče jim v spomin osebo, ki je odšla, njeno dobroto, njeno ljubezen. Tako tudi Kristus. Od apostolov odhaja, velika je njihova žalost, vidi tegobo na obrazih in v srcu. Pa jim obljubi dragocen spomin, ki naj bi jih tolažil in jim klical pred oči podobo njegovo. Svetega Duha jim bo poslal. Prijatelja, ki je tako zvest kakor Kristus, tako poln ljubezni kakor Kristus, tako poln dobrote kakor Kristus.

Pomoči rabiš svoji ljubezni. Da ne bo ta tvoja ljubezen samo na jeziku, temveč jo boš v dejanju kazal. "Jezična" ljubezen nič ne pomeni. Samo če ti je ljubezen delavna, šteje. Taka ljubezen "pokrije množino grehov", je tolažba duši.

Veselja rabi tvoje srce. Duhovnega veselja. To je sad milosti svetega Duha. Imeti čisto vest, ne samo čiste roke. Imeti čisto dušo, ne samo umit obraz, imeti v zakramentalni vodi in kopeli svete spovedi oprano srce, je veselje, ki tolaži.

Miru nam daje sveti Duh. Mir, ki ga svet ne more dati. Mir, ki ohranja gladino duše neskaljeno, četudi buta vihar sveta vanjo. Mir, ki zna obvladati jezik in srce, da ne vzkipita v jezi kakor razpaljena slama v vetru. Tak mir nam bo v tolažbo.

Potrpežljivosti nam bo dal sveti Duh. V odgovodi in zatajevanju svojih počutov je velika tolažba, ki jo ume samo boguudana duša.

Dobrohotnost, prijaznost, krotkost, zvestoba, neizmerni zakladi, ki jih rabiš v vsakdanjem življenju, ko se venomer srečavaš z drugimi, zakladi, ki jih lahko dobiš samo v zakladnici svetega Duha. Dostojnost, vzdržnost in čistost, kreposti, ki moreš ž njimi imeti na vajetih strasti in slaba nagnjenja svoje narave in jih uravnati po volji božji.

"Piham na tako tolažbo", bo morda kdo siknil skozi zobe. "Svet ne daje počenega groša za tako tolažbo". Res je, svet ne da veliko na to tolažbo, zato mu je Tolažnik — sveti Duh, deveta briga in deseta vas. Komur je Bog začetek in konec življenja, ta bo vedel in spoznal že tukaj na zemlji, da je edino ena tolažba tako velika in tako uspešna, da more utešiti tolažbe lačno srce in ta je tolažba lepega krščanskega življenja, ki da največ na duhovno tolažbo milosti, na zemeljsko tolažbo in dobrine sveta pa toliko, kolikor je potrebno. Krščansko življenje pa more postati lepo samo po lastnem prizadevanju in s pomočjo božjo. Darovi in sadovi svetega Duha so denar, ki si ga kuj, če hočeš večnega življenja, zemeljski denar in zemeljska dobrina so trohljive snovi.

In besedo je Jezus držal. Poslal je svetega Duha in ta spomin Kristusov je še danes svež v naši cerkvi. Cerkev je njegova nevesta in po Cerkvi, njenih zakramentih deluje in živi v nas. Živi tiho življenje, brez šuma in hrupa svetnega življenja, življenje milosti in nadnaravnih božjih dobrot.

Veliki Studenec je, ki se zliva iz večnosti v naša srca. Vsako srce, ki deluje z milostjo, sodeluje, mislim reči, je zaliv, v katerega se zliva ta studenec s sedmerimi rokavi. In v tem studencu je čista stu-

denčnica milosti božje. V njej naj bi kristjani iskali zdravil za krepko duhovno življenje.

Sedmeri studenec, ki nosi v sebi sedmero darov in čudežnih moči.

Prvi dar je dar modrosti. Modrost je hrepenenje sveta. Kardinalna čednost, kakor pravi katekizem. Temelj drugim krepostim in čednostim. Ta modrost je pri svetem Duhu doma. Toda ne modrost in znanje, ki se ž njim bahajo modrijani sveta, ki gledajo samo na vzgojo možgan in glave, prav nič pa ne na vzgojo srca. Modrost božja je v ponižnosti in srčni kulturi in dobroti. Vse drugo je le prazna modrost, nečimurnost nečimurnosti, kakor je rekel modri Salamon. Modrost lepega življenja po postavi božji nam daje zgolj sveti Duh.

Dar umnosti je drugi dar. Globoke so skrivnosti verskih nauk, povrhu jih obdajajo še visoki zidovi. Kdo bo mogel preskočiti te zidove, da vidi globino božjega bitja in božje besede? Samo oni, ki se priporoča svetemu Duhu. Brez Boga ne moreš poznati Boga. Sveti Duh ti bo odprl s svojim darom umnosti te zidove, da boš skozi odprtino videl, kako velik in globok je Bog.

Tretji dar je dar sveta. Življenje je skalovito pogorje, polno kamenja zagat in kačastih poti, ki se venomer vijejo ob propadih. Sveti Duh je angel, ki te drži za roko, da se ne spoptakneš. S svojim svetom

ti je na pomoč, s svojim svetom ti kaže pravo smer življenja.

Dar moči je četrti dar. Življenje je, kakor sem že rekel, puščava polna nevarnosti. Ali bo mogel to puščavo zmagati slabič? Nikdar ne. Za tako pot je treba zdravja in moči, drugače ne more zmagati težav, ki preže iz zased. Sveti Duh ti bo dal nadnaravne krepkosti, da jih bo zmagal in se jih ne boš bal.

Peti dar je dar učenosti. Za svetno znanje je treba možgan in dolgoletne izobrazbe, temelj božje učenosti je sveta ponižnost. Nanjo so zidali svetniki zgradbe svoje slave in znanja. Sveti Duh jim je pomagal. Sveti Duh bo tudi tebi pomagal, da postaneš učenjak božjega srca in doktor večne Resnice.

Šesti dar je dar pobožnosti. Dar vere, ki ni samo na jeziku, ampak je delavna. Katoličan ne veruje le iz konservativnosti, ker je pač mati tako učila. Temveč, ker mu je vera beseda večnosti in ustvarjene časnosti.

Zadnji dar je dar strahu božjega. Odločnosti in srčnosti je vsakemu kristjanu treba, da se ne bo bal hlapcev in dekel sveta, da se bo bal samo Boga in njegove pravičnosti. Samo Boga se bojimo, drugega ne. Tak strah nam bo vlil sveti Duh.

Ajmo k studencem božjim in zajemajmo na globoko.

Premišljevanje za delavski praznik.

J. S m o l e y .

JUDJE so se povpraševali in se še povprašujejo, kedaj bo te depresije konec? Kaj je njen resnični vzrok? Je bo li kedaj konec ali ne? Tako se izprašuje delavec.

Če hočemo priti do dna sedanji brezposelnosti in njenim vzrokom, moramo razviti pred našimi očmi jako žalostno, pa tudi veličastno sliko. Je to kos svetovne zgodovine v smislu krščanskega svetovnega naziranja.

Zgodovina pozna mogočne države, pa jih vidi, kako so utonile v nič. Ni jih več. . . Kulture so prišle in šle. Je-li bila to usoda, slučaj, ali ima nekaj pri tem roka, ki vodi vse? Vse, kar je bilo pri tej ali oni državi slabega, krhkega, je izginilo z državo, s cesarstvom ali kraljevstvom vred. Edinole resnične, prave človeške vrednosti, osvobojene političnih vezi, so lahko delovale še stoletja in stoletja, postavile temelj novi, boljši zgodovini. Rim je izginil pod udarci starih Germanov, obstoji in živi pa še danes kot ideja prava in pravice. Grška spada že tisočletja v zgodovino, živi pa še vedno s svojo umetnostjo in literaturo. Vse dobro je neumrjoče. Neko božanstvo obrazi naše namene. Na mesto svetne oblasti Cezarjev je stopila

duševna, duhovna oblast papežev. Mesto vojakov so šli oznanjevalci vere med širni svet. Iz dežel barbarov je postalo duhovno svetovno kraljestvo Kristusa Kralja. Vršila se je grozna sodba božja preseljevanja narodov, bolj in bolj. . . Krščanski svet je pošiljal križarske vojske v Sveto Deželo. Nazaj so pa prinesli vzhodno kulturo in mehkužnost, razuzdanost. Nov odsek v zgodovini se je pričel z reformacijo. Tridesetletna vojna, francoska revolucija, nasilno vladanje Napoleona so bili svetovno-zgodovinski sodni dnevi. Papež Pij VII. je bil Napoleonov vojni ujetnik. Moskva gori, je bil klic po Evropi. Ponosna armada ponosnega Korzičana je poginila na sneženih poljih ruskih poljan. Otok Helena je bil Napoleonov grob. . . Ljudstva, narodi, izginjajo, prestoli se rušijo, samo CERKEV BO VEČNO OBSTALA, do konca dni. . . Feudalizem, vitežtvo, grofi, baroni, tlačanstvo. . . vse je šlo, vse se je preživelo. Narodi so govedali v pijanosti "svobode". . . Res, da se je dvignil v 19. stoletju nekak meteor. Stoletje znanosti, tehnike, kulture. . . In ti so v znamenju kulture in vede napovedali boj Cerkvi. Za dobo trgovine je nastopila doba industrije. Uvedli so svobodno trgovino. Z njo se je razvila

konkurenca, kapital hrepenenje, želja po dobičku. Hrepenenje po bogastvu, mamomu. . . Nove iznajdbe, kakor železnice, parobrodi, stroji, so prišle na dan. Zlato. . . Kako so ljudje hiteli po divjih krajih radi ljubelega zlata! . . . Nastale so nove tovarne, veleindustrije. . . Adam Smith, oče veleliberalizma, je spisal knjigo o bogastvu narodov. Slika se vidno pretvarja vsak trenutek. Nasproti kapitalizmu stoje ogromne armade odvisnih delavcev. Človeška družba je opustila ozko pot krščanstva in dirja po široki poti v svojo pogubo. Ne mara več krščanstva. . . Ločitev vere od tako zvanih samo svetnih zemskih vprašanj, to je glavni in splošni pregrešek, greh, ki nam je prinesel sedanjo bedo, prinesel socialno vprašanje. Odtujevanje ljudskih mas krščanstvu z besedo in tiskom, vse to je prineslo današnji radikalizem, grozečo nevarnost gladujočega proletarijata.

Je to žalostna slika za Evropo, in slika razmer v naših Zd. Državah ni nič bolj razveseljiva. . . Kar je vzelo tam stoletja in stoletja, to se je razvalilo takorekoč pred našimi očmi. Izvzemši suženjstvo. Iz divjih krajev so postale krasne farme, farmerske države, iz teh so se razvile industrijske države. Odločilna epoha za Zd. Države je bila svetovna vojna. Za ogromne žrtve blaga in krvi, milijone človeških življenj, smo dobili milijarde, visoke življenske cene, pro-

hibicijo in brezposelnost. Drago plačana skušnjava! Smo se li mi kaj pri tem naučili? Malo, ali pa skoro nič. . . Stari zistem, stari boj kapitalizma divja v vedno hujšem tempu. Osebni dobiček, osebna korist. . . Prosperiteta je postala nekako "geslo". . . Mi smo se navadili na jako dobro življenje, smo navajeni na jako visok življenjski "standard", in temu moramo ustreči. Zaslužil se je denar na borzi, zaslužil v "real estate", zemlji, hišah, farmah. . . Racionalizacija industrije je dosegla višek. . . Toda struno so preveč napeli. In struna je počila. Kaj pa delavec? On je samo blago, vržejo ga kratkomalo na cesto; javnost, mesto naj skrbi za njega. . .

Daj nam naš vsakdanji kruh! Tako molimo. . . Kdor hoče imeti pa vse sam, kdor pusti bližnjega stradati, ta laže, ko moli Očenaš. Daj nam danes naš vsakdanji kruh, pomeni, da moramo za to prositi, kar potrebujemo za naše časno in večno življenje. Ta prošnja nam pravi, naj nas Bog varuje pred uboštvom, da smemo prositi bogastva, ki nas ne bo prevzelo in napuhnilo; z drugimi besedami: "Očenaš" je edino zdravilo v današnji gospodarski politiki. Ne pozabimo: Rešitev iz te gospodarske depresije, brezposelnosti in vseh njenih posledic, bo samole mogoča, če bodo ljudje zopet pričeli z zaupanjem moliti: "Daj nam danes naš vsakdanji kruh!"

Nenavadna vprašanja.

(Piše p. ceremonijar)

"Zakaj uporablja Cerkev za bogoslužje jezik, ki je vernikom nerazumljiv?", vprašuješ. Bi-li ne bilo bolje, da bi kristjani razumeli jezik, ki ga duhovnik govori pred altarjem.

Latinski jezik je liturgični jezik Cerkve in le-ta je imela važne vzroke, da se ni držala tradicije apostolov, ki so vernikom izpred altarja govorili v domačem jeziku, jeziku, ki so ga tedanji verniki splošno govorili.

Prvi razlog je enotnost cerkve. Cerkev je univerzalna. Ustanovljena, da sprejema v Kristusovo stajo kristjane vseh jezikov in vseh narodnosti. Ali se ne čutimo tako domače mi kristjani? Kamorkoli pridemo, kamorkoli gremo, naj bomo doma, naj bomo v tujini, v vsaki katoliški cerkvi se čutimo domače. Eden in isti jezik se rabi v liturgiji naših cerkva, četudi ta jezik ne razumem v vsem, vseeno mi je sporočilo božje in edino prave Cerkve. Sicer mi pa duhovnik izpred altarja razlaga obrede bogoslužja, da mi dejanja, ki se vrše pred altarjem niso neznana.

Drugi razlog, da rabi cerkev latinski jezik je ta, ker se živi jeziki venomer spreminjajo. Nove besede se uvajajo v jezik, stare pridejo iz navade, pri živem

jeziku je treba zmiraj vse prenavljati. Kaka zmešnjava bi nastala, če bi cerkev uporabljala živi jezik pri svoji liturgiji. Latinski jezik ni živ jezik, ga danes noben narod več ne govori, zatorej se tudi več ne spreminja. Tak je danes kakoršen je bil v času, ko ga je Cerkev sprejela v liturgijo.

Tretji razlog je simbolizem bogoslužja. Bogoslužje je nekaj skrivnostnega, nekaj božanskega. Kako bi bilo vse vsakdanje pri altarju, če bi Cerkev rabila jezik, ki ga ljudje govore. Tako pa je vse bogoslužje odeto v skrivnostnost.

Samo v redkih slučajih je Cerkev dovoljevala rabo domačega jezika in še to ne pri bistvenih obredih bogoslužja. Toda morala je imeti važne vzroke za to.

Kristus sicer ni rabil latinskega jezika, ko je opravil pri zadnji večerji prvo daritev Evharistije, rabil je bržkone sirokaldejski jezik, tudi apostoli so opravljali bogoslužje v deželnem jeziku, grščina je prevladovala v prvih dveh stoletjih v cerkvi, odtlej pa je latinski jezik jezik pri svetih opravilih. Tehtni in važni so razlogi, ki jih je imela Cerkev pri tem, ko je uvedla eden enotni liturgični jezik.

Nedeljske misli.

(Piše p. pridigar)

Peto povelikonočno nedeljo beremo vernikom evangelij, ko Jezus uči svoje apostole moliti.

Molitev je najlepši pečat duše. Bog ji ga je ustisnil, da pričuje o svojem Stvarniku. Kdor ne moli, taji svojo vero, kdor moli, zaupa v Boga. Zaupanje v nadnaravno pomoč je kakor lepa jutranja zarja, ki se razpenja nad trdim življenjem. Ko bi te zarje ne bilo, bi bilo življenje večna noč. Tako pa sveti zarja večnosti na naša pota. In ta zarja da vsakemu našemu delu lepi sijaj božanstva. Kdor ne moli, je slep, ne more videti te božje zarje, molitev mi odpre duhovno oko duše.

Šesto nedeljo po veliki noči beremo vernikom evangelij, ko Jezus pričuje o svetem Duhu.

Vse verske resnice so odete v temo skrivnostnosti. Edino Bog sam more samega sebe spoznati do popolnosti, mi ga samo iščemo, nikoli ga ne bomo mogli popolnoma spoznati, kdor bi hotel poznati Boga do zadnje podrobne poteze, bi hotel biti Bog. Vseeno spoznati ga moremo delno, vera nam odkriva božji obraz. Verske resnice nam rišejo poteze božjega obraza. Sveti Duh nam s svojim darom modrosti oblikuje dušo, da je dovzetna za globoke verske skrivnosti, da moremo res iz duše verovati, kar nas Bog uči. Prosimo sv. Duha božje modrosti.

Binkoštno nedeljo beremo vernikom evangelij, kako je prišel sv. Duh nad apostole.

Slehera binkoštna nedelja je živ opomin vsakemu kristjanu, da sam v sebi ničesar ne zmore, da mu je treba božje pomoči, če hoče božjega življenja. Dolžnost naša je, da nam je duša kakor odprta knjiga,

v kateri je pisano o čudovitem in krepkem krščanskem življenju. Te črke bodo samo slabotne črke, pisane z vodo, če ne bo moči sv. Duha v nas. Milost sv. Duha je trajno črnilo, ki edino bo napravilo, da bodo črke v življenski knjigi krepko napisane in da bodo imele tudi v večnosti veljavo.

Prvo pobinkoštno nedeljo beremo vernikom evangelij, ki nas pouči, kako je Jezusu dana vsa oblast na zemlji.

V Jezusovem imenu naj bi vršili vsako delo, da bo dober tek imelo. Jezusovo ime je ime moči in studenec moči. Kdor dela v Jezusovem imenu, dela v ljubezni in nesebičnosti, kdor živi življenje brez Jezusa, živi življenje sebičnosti. Sebičnost je grda pošast, ki s svojo strupeno sapo pokvari vse nasade bogoljubnega življenja. Zaverovanost vase, zaupanje v lastno moč slabi polet duše navzgor, zaupanje v Jezusovo moč daje perotim duše sile za vztrajne in močne polete v višave kreposti.

Drugo pobinkoštno nedeljo beremo vernikom evangelij o veliki večerji, ki jo je pripravil kralj.

Ta prilika nas lepo pouči, da prevelike časne skrbi pogube dušo in njeno duhovno življenje. Človek je ustvarjen pokončne rasti, da bi ga že ta venomer spominjala, da je rojen višjemu življenju. Žival ima obrnjeno glavo v zemljo, edini snoter živali je, da si išče hrano in se redi. Človek ima lepšo in večjo nalogo na svetu: odblesk božje luči je in odmev pesmi o božji vse-mogočnosti. Prevelike skrbi za telo umore eno veliko skrb duše, kako dopasti Bogu. Kakor hitro človek to dušno skrb pogubi, je izgubil smisel življenja.

Tako odgovarjamo!

V neki družbi je mlad človek prav nesramno govoril. Naenkrat ga vpraša priletan mož: "Vi ste danes gotovo svinjsko meso jedli?" "Kako to?", vpraša prvi. "Zato ker tako svinjsko govorite", dejal je drugi.

* * *

Zdravnik je hodil od kraja do kraja, na shodih govoril proti veri itd. Hotel je ljudem dokazati, da ni Boga, ni večnosti, ni duše itd. Koncem govora je nekoč vprašal, če želi kdo navzočih še kako vprašanje staviti. Oglasil se je kmet: "Ali imate dušo?" "Ne", odrezal se je doktor. "Ima žival dušo?" "Ne", je bil odgovor. "Potemtakem", je

rekel kmet, "ni med vami in živaljo drugega razločka, kakor da hodite vi po dveh, žival pa po štirih nogah."

* * *

Ko se je Voltaire svoje dni mudil na Pruskem, je rekel: "Moje mesto v nebesih prodam za en pruski tolar." Star mestni svetnik je pa rekel: "Gospod, v Prusiji ne more nikdo kake stvari prodati, razun če dokaže, da je on pravi njen lastnik." Voltaire je obmolknil.

* * *

V družbi je zatrjeval zdravnik, da človek ni nič drugega ko žival. Ko mu je pa eden navzočih rekel,

da je osel, je bil pa hud. Gospod mu je kratko in mirno dejal: "Najprej trdite, da je človek žival, in če vas potem kdo imenuje osla, se pa razjarite."

* * *

Nekemu drugemu takemu učnjaku, ki je bil tudi za izvor človeka od opice, je rekel eden: "Pustite nas v miru s takim govorjenjem: mi se za vaše rodbinske razmere ne brigamo."

* * *

Župnik si je hotel kupiti vozni listek. Za njim je stala še cela vrsta ljudi, in neki mlad nepridiprav blekne: "Tu stojimo kakor pri spo-

(Dalje na strani 159.)

Baragovo pismo.

P. H u g o .

Preljuba Amalija:

Zadnjič sem Ti pisal dne 20. febr. preteklega leta iz Detroita. Upam, da si moje pismo gotovo prejela. Poročal sem Ti kratko, da sem po odredbi našega g. škofa Rese-ja, misijon ob Veliki reki prepustil g. Andreju Visoczku, nekemu mažarskemu duhovniku. Jaz pa sem določen, da z božjo pomočjo začnem zopet nov misijon visoko gori na severu, ob Gornjem jezeru (franc. Lac Supérieur, angl. Lake Superior, indijansko Odchipowe-Kitschigami, po kranjsko Gorenje Jezero) v severo-zahodnem delu onega kraja. Preden to pismo prejmeš, najdražja Amalija, bom, ako Bog da, že na določenem mestu, ali vsaj na potu tja. Čez zimo in večkrat tja do maja, so reke in jezera tega puščobnega kraja zamrznjena. Dokler se led ne staja, ni moč potovati na sever ker vodi tja samo vodna pot. Šele maja ali junija bom z g. škofom Rese-jem, ki me bo sam tja peljal, odpotoval. Dotlej bom ostal v mali francoski župniji blizu Detroita.

Zdaj se kar nekam tujega čutim, če se nahajam v župniji belih. Sem sicer zadovoljen in zložnejše živim kot v indijanskih misijonih, a se mi kar zdi da sem riba, ki je bila vržena na suho. Moj element so pač indijanski misijoni. Zložnejše bi živel, zadovoljnejše in mirnejše pa ne, ko bi ne šel v nikake indijanske misijone več. Indijanščine sem se prilično priučil in upam, da se bom v njej kmalu še spopolnil. Zato sem trdno odločen, da hočem ostale dneve svojega življenja prebiti v indijanskih misijonih, če je tako volja božja.

Indijanci ob Gornjem jezeru se navadno imenujejo Čipeway-Indijanci (izg. Čipevej) a v svojem jeziku se zovejo Očipowe. Njih govornica je domala enaka oni Otawa-Indijancev, v nekako takem razmerju kot ste hrvaščina in kranjščina.

Željno pričakujem trenutka odhoda h Gornjem jezeru. Upam, da bom tudi ondi mnoge spreobrnil h katoliški veri, v kateri bodo našli večno zveličanje. Ta misel me dviga in navdušuje. O, da bi si mogel nadeti peruti in poleteti preko trdih ledenih gladin naših jezer in tako prej biti med ubogimi Indijanci.

Upam, pravim, da jih bom tam veliko spreobrnil h katoliški veri. Toda, če se tudi samo eden ali dva spreobrneti in zveličata, se že splača da gre kak misijonar tja, jim evangelij oznanjat. Toda neskončno dobri Bog nam da vedno več, kot pričakujemo. V tem svojem bodočem misijonu bi pač zelo rabil našo ljubo Antonijo. Zelo želim, da bi prišla sem, še preden grem odtod, da bi kar z menoj potovala. A, kakor Bog hoče!

O, predraga moja Amalija! Še enkrat se Ti za-

hvalim in nikoli se ne bom mogel zadosti zahvaliti Tebi, kakor tudi drugim ljubim misijonskim dobrotnikom, za vse dragocene in za ustanovitev novega indijanskega misijona neobhodno potrebne darove, ki si mi jih zadnjič poslala. Zdaj sem v resnici bogat in bom lahko dobro opremil svoj novi misijon. Krasni oltarni svečniki! Tako lična mašna knjiga! Lepa mašna obleka ter sto drugih lepih in koristnih stvari! Stolnica v Detroitu nima tako krasnih svečnikov, ne tako ličnih mašnih knjig, in težko kako lepšo mašno obleko, kot jaz za svoj bodoči misijon! O, kako se bodo dobri Indijanci, ki jih kakor otroke očaruje vse čutno, čudili, kako se bodo veselili, ko bodo vse te krasne predmete v svoji cerkvi gledali! Kako vzvišene pojme bodo dobili o naši sv. veri, ki si celo v vsem zunanem tako prizadeva svojemu Gospodu in Bogu primerno čast izkazovati! Potem pa lepa velika razpela! Kako spodbudno bo za naše Indijance, ki jih pogled na razpelo tako gane, ko bodo ta lepa razpela imeli v svojih domovih!

Gotovo, ljubi moji dobrotniki! Spreobrnjeni Indijanci Vam bodo sodnji dan hvaležni za to, ker ste jim tako ljubeče pripomogli k spreobrnjenju in zveličanju.

Zdaj pa, najdražja Amalija, sem z vsem bogato oskrbljen. Mi ni treba več tako velikih zabojev pošiljati, ampak mi pošlji (če je mogoče) vse v denarju, kot pripomoček k mojemu vzdrževanju. Pošiljaj potom Leopoldinske družbe na g. škofa Rese-ja, z izrecno določbo, da je za me. Istočasno mi sporoči koliko si mi poslala. Edino, kar mi bo skoraj pošlo so križci iz medi, kakršne si mi po PP. redemptoristih poslala. Tega blaga ni v indijanskih misijonih nikoli zadosti. Enako rožnih vencev ne. A teh imam menda za celo življenje. Pošlji mi ob priliki zopet 4 do 500 križcev iz medi, dve do poltretje cole dolgih. Pošlji jih v malem zaboju, z natančnim naslovom potom Leopoldinske družbe, ki večkrat take stvari pošilja v Ameriko.

Prilagam zopet svoj naslov, pod katerim mi poslej piši. Posluži se tega slednjega, ker je zelo popolen.

Zdaj pa zdrava, preljuba Amalija. Še nadalje pridno moli za me in za moj misijon. To me zelo tolaži in krepi. Pozdravljam vse svoje ljube sorodnike domače in prijatelje in ostanem v prisrčni ljubezni

Tvoj zvesti brat

Friderik Baraga, s. r. misijonar.

Detroit 13. marca 1835.

Našemu dragemu Jožefu in ljubljeni Pepci vse dobro, kar si je moč misliti za bližnji skupni godovni dan.

My Mother!

L. B.

Her hair doth slowly white,
To silver threads does form, —
Brought on by love's strong light,
Which in her heart does warm.

Her lips all sweetness bear,
Imparting kiss so bliss;
They loyalty do swear,
From core of deep abyss.

Her eyes of blue do gleam
With pearl of morning dew;
A love, so true, does beam,
In eyes pure cleansed in rue.

Her heart all kindness twines,
And flame divine, so sweet;
All songs so pure entwines,
My mother, dear and sweet.

Mother

L. B.

In this modern time of utter fickleness and irresoluteness, one would be of the opinion that nothing can impress itself so deeply upon the individual heart as to bring forth a lasting affection. But here we are in this belated age, again showering phrases of merited eulogy upon the fair head of our Mothers.

No words can be found to justly describe the beautiful love of mother. It is pure, warm and changeless, one which receives its spark of matchless kindness from the abounding love of God.

Her's is a love of God. Her's is a love divine; a flower, unpolluted and rich in glorious affection. If you seek a treasure of sweetness and kindness; if you are in search of true sensible and tender sympathy; look you for the wealth of glory and acclimated beauty, — go to Mother. In her you shall find that which moves the hardest of hearts, which places fond hope into every down-cast soul and which stirs the dead mind to an awakening of perpetual benediction. Such is Mother to whom the entire nation pays, on the coming Mother's Day, loving and deserved tribute!

Let There Be Light

Fr. Leonard

The entire world is focusing its eyes anxiously upon the Convention of Nations, concerning the restoration of peace within the present reigning domains of hateful unrest and turbulence. Can the Convention accomplish anything through the representation of all peoples; of its ownself, relying solely upon its worldly view of mundane problems and disregarding entirely the Ordinator of the universe?

"Without God nothing can be accomplished." As long as the voicing of God will not be approved of and religiously be acknowledged within the gathering of such solemn semblance, so long shall universal peace be but a misty wave. The Light of the world must be invoked. God must be admitted into the assemblage. His light of justice and wisdom alone can show His creatures the path to mutual happiness and charity, for, He is the Way, the Truth and the Light.

Public Schools.

This depression has brightly shown the pre-eminence and solid foundation of our Catholic schools. Public schools have been forced to either entirely close permanently or close for a period or cut down on teachers. No matter which has been done, it has been a blow to the educational culture of the children attending.

On the other hand the parochial institutions of learning have thus far held themselves together though the depressive pangs have stung their supporters, also, even doubly than those of

the public schools. And they shall in the future continue without respite periods of "depression vacation" which the public schools are forced to resort to.

And why? Because the Sisters if forced through strait circumstances shall labor with charitable resignation, which they practically always do since their remunerations are not very encouraging. While the teachers of the public schools are forced to seek other means of employment to feed themselves as well as to support their families.

The Evils of Prejudice.

Too well do we know the story of the political policy of the dominant leaders which they employed in the 1928 elections for President. These certain state officials in their campaign speeches instead of proposing to the people the fundamentals of their manner of government cleverly aroused the masses of citizens to beware of the evils which would follow if the Catholic candidate would be elected to office.

Today we are experiencing the evils which were caused by the prejudicial onslaught of the past campaign. To what won-

derful charitable purposes would not the thousands and thousands of dollars employed in 1928 to buy the press wherewith to flood the country with lies and false-hoods, now, in this depression effectively be used.

Shall the same people be fooled a second time with such slush of slippery talk? Shall the people again let their minds be filled with religious prejudice? Shall they chose to hold the reigns of our government such as would employ means which are open wrongs against the constitution?

Know Thyself!

What better conditions would prevail in this vale of tears if each of us would withdraw with ourselves to some secluded place and scrupulously and earnestly endeavor to discover the faults which we bear upon our shoulders day after day. We often imagine ourselves to be what we in reality are not. And what does this conception of ourselves lead to, but to various faults which would easily be righted if we would but pause and consider ourselves.

The opinions of others are not always biases, and when

coming from numerous sources of reputable standing, holding us to be of bad temper, we ought to heed their frank judgment and not further hold that what they consider bad temper is merely the strong sensitive susceptibility of our makeup.

Yes, often we ought step back into the gloom and study ourselves and thus we will be able to more agreeably live with our neighbor. If only the nations would pause and each consider with critical eye conditions of living would not take on such beligerent coloring.

Old Fashioned Mothers.

What this universe of today needs is a strong surging toward the character of the so-called Old Fashioned mother. But why term them old fashioned? Because they so lovingly tendered their little ones, caring for the family needs and always held in high esteem the sacred duty to which she had obligated herself? If you call this old fashioned then what this world of unrest needs today is a deep flanked army of old fashioned mothers.

Yes, mothers, who love their husbands and children, who seek to kindle perpetual happiness within the home circle. Mothers who do not shirk to do the duties of house-keeping. Yes,

old fashioned mothers, who knew no rest from morn till night, toiling continuously for her beloved flock. The world clamors loud for such old fashioned mothers in order that there might be instilled within the human society the true strain of forceful morality; the blue glamor of faith and the golden color of virtue. She was the great source of mother-love which enflames every heart with charity toward all.

This old fashioned mother exists also today but not everywhere. She can be found in the true Christian home where faith is strong and love abounds.

Shadow Time

L. B.

When evening veil doth slowly tender,
Upon the dawn of setting day,
Then setting sun doth quickly render
This massive earth to dark'ning lay:
'Tis shadow time.

The stars above in glow e'er twinkling,
In joyous laughter full so light,
Their pointed gleam to earth are winging,
Enhancing cry with their strange might:
'Tis shadow time.

Then moon in his cold splendor raying,
Those beams of evening's rousing call,
Doth send to earth in numbers, — saying,
With lifting shadows all so pall:
'Tis shadow time.

Bits About Scouting

A. M.

"Take Duty for your watchword, tho' you find
It hard to give the service she may claim;
Remember, it must be a Girl Scout's aim
To serve her God, her country and mankind."

Lines taken from "Ceremonies Around the Girl Scout Year" and spoken recently by the leader of Wild Rose Troop at the formal investiture of new scouts. Very appropriately selected and full of meaning are these.

Duty? What is duty? A loathsome word to some, especially hard to grasp for young, fun-loving carefree girls. Why do I have to help mother, dad and friends? Why obey teachers? And why courtesy, loyalty, cheerfulness?

From many sources today the school girl is taught and encouraged the ways of duty — service — and among the successful and interesting sources, we find girl scouting about which much has been said and written during the past years. In my poor way, permit me to add a few words.

Let us take for example a young, fun-loving, adventure some, perhaps spoiled, only daughter, who has been lured into a Troop by the repeated narrations of happy times at meetings, etc. finds herself now after six or so meetings ready to become a full pledged member of the Girl Scout organization. Can you

picture the thrill of that child? She had managed in a short time to learn in a small way as yet (remember, she is but ten or twelve years old) how to be prepared to meet the emergencies and battle of life. She'll tie a life-saving knob; will shorten a rope without cutting it; a knob that'll not slip, she'll make.

They have taught her the real worth of honesty, loyalty, usefulness, friendliness and courtesy, also kindness, obedience, cheerfulness, thriftiness and cleanliness of body and soul have been measured and weighed for her. It was fun laying a trail, finding a pet, doing good turns, etc. And now she is ready to take upon herself formally the Girl Scout Promise. Eagerly, sincerely, she repeats:

"... I will try to do my duty to God and my Country; to help other people at all times; to obey the Scout laws."

Plainly, Duty now is fun. From time to time awards and badges are earned for the perfect accomplishment of Duties. Thus a habit is formed which will be the foundation of a good young lady, a blessing for parents, joy of teachers and a genuine friend to all. So I repeat with that leader "Girl Scouts, take Duty for your watchword, even though you find it hard to give the service that Duty may sometimes claim. Remember, it must be your aim, Girl Scout, to serve your God, your Country and mankind."

On Doors

A. M.

Several interesting essays have been written in the past years concerning doors to which I shall add my reactions. Doors? What are doors? In Webster's Dictionary doors are described as: hinged or sliding frames used for closing and opening entrances, exists, etc., as to a house, home, etc.

But I disagree with the author of the dictionary, I think doors have besides a purpose also a symbolic meaning. Have you ever considered their significance?

Let us consider, first of all, their construction, size, etc. Doors are large and small, costly and shabby, wooden and iron, mighty and poor, inviting and forbidding, etc. There are doors which are used for openings to homes, schools, buildings; these are usually constructed of wood. There are doors made of iron, like in prisons, to confine securely the unhappy criminals. There are beautiful doors on the rich man's premises and not so beautiful ones closing the entrances of the poorer man's home. The sizes of doors varies according to the uses to which they are being put.

Have doors another purpose than being openings and closings to entrances? Perhaps not, but let us try to discover another purpose. Stop to consider the door of your childhood home first, how many secrets, happiness, joys, sorrows, etc. it had witnessed. If that door could find a voice, wouldn't it reveal something like this:

Your first recollection of the doors in your home probably will be when you were just beginning to walk. Remember how eagerly you stumbled over to it hoping it will open and reveal your Mother who had stepped out for a moment? How happy you were when she opened it and picked you up? Then as years went by, remember, as you left for school that first day, how mother opened that door and stood there smilingly as you rushed eagerly to school? And when school was over, mother stood at that door waiting for you. How happy you both were! Ah, those happy days of play, school, childhood, how often did you not open and close that childhood home door.

As years rolled on, remember, how you waited there — perhaps very near that door — for him who was to ask your father for your hand? Then when he came he was welcomed and came more often after that. Many times you sat eagerly looking at that door, waiting for it to open and admit your lover.

Then one day that door was closed quickly after your baby sister who had chosen to leave you all for the Cloister in a far-away State, perhaps for the Missions in China. Remember, how mother sat long and tearlessly watching that space through which her darling daughter had passed?

Not much longer after that day, one day they carried her — or dad, perhaps — through that same door to his or her earthly resting place. Ah, if that door need never be opened again for such exists, how much nicer and brighter this home would be.

There were other exits and entrances in your home but that one is remembered particularly. Ah, many of us wish ourselves there once more, to live over those happy childhood, young manhood and girlhood days again.

To a child the door of his home was inviting but to every child the door of the room of the Sister Superior at school was very forbidding. It was just an ordinary door behind which was a kind, gentle nun. But why did children dread it? I'll tell you. Remember, one day—Monday morning, perhaps—your teacher commanded you to march yourself to the Superior's door because of some more weighty misdemeanor than usual. It was nothing more than that you had missed the Sunday afternoon Catechism Class because there was a good show for that day only at the neighborhood theatre. Do you still remember how softly you knocked and wished she wouldn't hear, but of course, she heard. She was so kind and sweet as you confessed the cause of your untimely visit to her. But, then...

And when you got your first job, let me take you back to that day, when you sought an interview with your first boss. Do you still recall how politely the secretary told you to be seated and wait, Mr. So and So would be ready for you presently? Then you sat and stared at the door of his office and wondered when it would open for you. Quite suddenly then that door did open and you were ushered in, and you knew the secrets then back of that door, the door of your first boss.

There are still many doors through which we could walk in our day dream, which would reveal many happy hours of the past.

However, there is a door, a different kind of a door, a most interesting one, that I would like to bring before you now. This one is very small, not more than one foot high and about that wide. Of course, you've guessed which door I have in mind. Yes, it is the Tabernacle Door, behind which dwells the Omnipotent God, Who shall one day swing wide another door (or perhaps, close it forever?), the Mighty Portals of Heaven. Let me help you locate this Tiny Door. When you enter a Catholic Church through another hinged door, you will find this little door almost directly before you on the Altar. It is in a most prominent place and is usually very delicately ornamented. This much will suffice to find it. But, now, could we but realize the importance of visiting before that Door, Him Who dwells within, how much happiness, consolation, assistance we could find there.

Finally, there is yet another entrance which I have found of especial interest. May I discuss it just a little? This entrance is the door of your heart to which only two have access: good, which is God; and evil, which is the Devil. God knocks at various time for admittance but so often His knocking remains unheeded, whilst the devil knocks so softly, and yet is heard very promptly. Close your heart to the latter but open it wide to the first.

Many more pages could be written on the subject of doors, but let this suffice, let this open the way to help you recall happy incidents in your life on opening and closing of doors, which, I know you will agree with me, are not just mere 'sliding or hinged frames for closing and opening of entrances' but have a definite purpose and a true symbolic meaning as well.

Minnie

By Fr. Finžgar

"Papa, may I go to Gratz?"

"What's got into you. To Gratz? What for?"

"Oh, dad, Therese Planters went there and bought dresses much cheaper than here in Ljubljana."

"This is a good one! Here after I have saved a few dollars with much suffering and hard work, Ljubljana becomes too small for you. — Why don't you go to Paris?"

Minnie, for such was the girl's name, cast down her eyes and nervously played with the corners of her apron. The one referred to as dad, was seated comfortably in a rocker perusing the

paper, and every now and then he would glance over his eyeglasses at his daughter.

"Oh, well, let her go," spoke the mother coming to the aid of her child.

And then Anna, Minnie's sister came from the kitchen and the father was conquered. Minnie went to Gratz for one whole week.

The days flew by. After some tiresome and heavy shopping our girl could be seen coming to the depot one hour before the train left Gratz. Behind her followed a porter laboring with a

heavy suit-case, which she had placed near her so as to be able to keep scrupulous watch of it.

Minnie was dressed in a bright, new gown which so overcame her that for the first time in all her eighteen years she was vainly proud. To her it seemed an eternity waiting there; but not so much the waiting itself but that she was anxious to be home and gloat over the jealousy which her new dresses were sure to arouse.

"Oh! Therese, — this one will eye me!"

"And May! Why she will cry from anger."

"And Barbara, Barbara! That chatter-box who spends all her savings and enjoys the company of the soldiers and bears herself as some stiff social Madame, — yes, she will burst from madness."

These happy thoughts brought a light smile to her face. It happened that just at that moment an elegant gentleman chanced to be passing and wrongly interpreting the smile of the girl, tipped his hat in recognition.

This made Minnie very discomposed. Oh, how she wished Anna was there with her, there being two, they could hide their mouths in their muffs and laugh till they cried. But now that she was alone she could not be so impolite, especially since this was a stranger.

"This man has made a grave error. Lord knows for whom he has mistaken me," thought Minnie and again her mind wandered to Ljubljana streets, and to Tivoli Park.

"Oh, Diana, my friend from Contor, just wait! You shall not put your finger through the hole in the elbow of my dress. And further, my gowns are bought with hard earned money while yours, — well, — we know where your come from."

Here the elegant gentleman again made his appearance but this time he did not salute her with his hat but instead cast such a lovely glance at Minnie that the "meteors of her heart" impressed themselves upon her face.

"Ah, this man," cupidly sighed the girl, languidly gazing after the man.

Suddenly she conceived the idea to concoct a story from this incident with which to arouse burning jealousy among her girlfriends. Then she quickly did the usual "hair dressing", looked over her new frock and lastly took two steps forward to inspect with great pride her new slippers. This usual public function being performed she again returned to the side of her "precious" suit-case.

At this moment there broke out in the depot a general hub-bub. People were hurrying from the waiting room, train officials were running hither and thither, and from the distance could be heard the shrieking whistle of the oncoming train. Minnie made a quick grasp for her baggage but lo! her hand instead of touching the handle of the suit-case felt the hand of some other person! She jumped back in fright. But her terror changed to girlish embarrassment as she noticed standing beside her, — "the elegant gentleman".

"My dear lady, permit me to carry your suit-case into the coach," smilingly spoke the man, still holding the handle of the luggage, for he did not dare to raise it without her permission, and steadfastly gazing into her eyes with almost bewitching power.

"Thanks! Thanks! I shall do it myself," replied Minnie, reaching for the bag.

"Permit me this happiness," begged the stranger lifting her traps, and walking towards the trains with Minnie close by, her hand on the luggage guarding her treasure.

"I shall ride third class," explained the girl noticing that the man was directing his steps toward the coupe of the second-class. At the same time she grasped in vain for the handle.

"Do not. There, there is too great a crowd!"

"The second-class is too expensive. Thank you!" And Minnie made a firm move to take the suit-case. But the man was quicker and deposited the "treasure" unto the second-class train.

The girl anxious for the luggage which contained her pretty gowns and stockings and other dress, jumped upon the platform

before the gentleman could extend his hand to help her. At this he laughed lightly.

"Ah, my dear, you are worried for your baggage! Please..."

"No! I have no ticket for this class."

"That is nothing. Come let us go!" He then lifted the "valuable case" and led the way into the coach where he sought a seat for two. Having found the same he placed the baggage on the rack above, and bowing, offered the window seat to the girl.

"Please give me your ticket and I will have it exchanged."

Minnie, without a word, opened her hand-bag and taking from it the slip, handed it to the man, who upon receiving it left immediately. Then the girl stood up and looked about the car which now was well filled with passengers. She reached for the satchel to make sure her eyes were not deceiving her, then sat down.

"Oh, this man!", she sighed, "he is very handsome. Lord knows why he is so good to me." Taking off her hat she admired it with shining eyes. She next removed a mirror from her purse and began "touching up" her hair. Then she first noticed her flushed cheeks.

"Oh! How red I am!" This did not please her. But further functionaries were not to be had for the gentleman now appeared and handed her a ticket for the second-class.

"Thank you! How much did you have to pay?"

"Oh now, it is not worth mentioning at present. We will fix it at Bridge Gate where we shall part. I, you see, am traveling to Zagreb..."

"All aboard!" came the cry of the conductor and the train began moving. Gradually it ran faster and faster and the lights were flying past and then somewhat of a calm fell upon the occupants of the coupe.

But the stranger did not keep quiet. He kept up an incessant chatter on all subjects. He dwelt upon the various cities of the world, — Berlin, Budapest, etc., — as if he was born in them. And as for stories, why, it seemed to Minnie that the Ljubljana Library was simply a primer compared to this man's fanciful knowledge. But though he spoke of travels, here and there erotic phrases were placed, at whose utterance Minnie shyly covered her face.

And so it happened that the glib gentleman soon knew Minnie's name, where she lived, that she had one sister, and that her father made a fortune during the war which to them meant a better living state. The time sped by and soon Bridge Gate was reached. The man arose and with heavy words bade her good-bye. He asked if she would permit him to write to her and perhaps also to pay her a visit. Minnie now forgot about the "precious" suit-case and accompanied him to the station platform. She even forgot to ask about the ticket and only at the last minute did she again return to her car, after a hurried adieu in which the gentleman pressed into her hand a small slip upon which he had written his address.

When she was once more seated in the train, Minnie for the first time in her life learned what it meant to be lonesome. The wheels of the coach kept up a steady grinding song, the passengers were dreaming in their seats, and Minnie closed her eyes and reflected on the incident of the day.

"Ah, this man," she continually repeated when she thought of his cheerful companionship, his stories and jokes. Thus she was wrapt in deep thought and missed all the stations as they flew past. Suddenly the conductor called out, "Ljubljana!" and Minnie jumped up, hurriedly put on her cloak and almost left the train leaving the "precious" suit-case behind.

She first found herself when her father greeted her on the platform. She was overjoyed to see that he did not notice her flushed cheeks and the "strange brightness" in her eyes as did her unknown companion of the train. When they arrived at home she showed them her purchases and described her trip but not one word did she mention of the "elegant gentleman", that part of the journey she wished only Anna to hear, and so Minnie was very anxious to be with her sister in their little room. Once there, Minnie glowingly told of the meeting of the gentleman. That night before closing her eyes she softly whispered:

"Ah, this man, — how handsome, — Herman. . ." and once more reading the address which he had handed her, she fell asleep.

The following evening Minnie rushed home from work forgetting her new hat, gown, and other dress; forgetting that while in Gratz she had pleasant dreams as to how she would walk slowly down the street and make all her girl-friends "green-eyed"; how everybody would gaze at her in admiration, but now her thoughts were only on "Herman", the elegant gentleman. Once at home she sought Anna who she found in the kitchen. Her mother also being present, she could not ask the girl what she was dying to, but Anna came close to her and pinched her arm, at the same time beckoning meaningly to Minnie who understood what was meant and ran up to her room where she found two post-cards addressed to her and signed "Herman".

"Oh, why did you not take me with you. . . I could ride with you for all eternity. . . I am dying to see you. . . yes, dying from loneliness. . . oh. . ." such were the sighful expressions of Minnie after she had read the missives. At dinner she was very pensive and the father noticing this asked if she was still in Gratz.

Daily the mail brought Minnie one, two or more post-cards from the "elegant gentleman" of the train. But one day there awaited her a letter. She quickly tore the seal and read it.

"Herman is coming," she exclaimed.

And this then was to be the end of her secret. She now must tell her parents. Having Anna already as an ally they both won over their mother, by convincing her that the man was very noble, and good, and. . . ah this man! But father, with him it was no easy matter. He was against it. But what could he do?

Then started a general Easter house-cleaning. This father did not like at all. He had to move from one place to another while the girls swept here and there, dusted, cleaned, scrubbed and other such lines of attack on the anti-clean backers. Finally the hour approached for the visit.

Father was in his usual chair, filling his pipe apparently not bothered over the visitor. He had not even thought it necessary to dress for the occasion. But mother — thought otherwise.

"For heaven's sake! What do you want to do? Fill the house with the stench of that old pipe? And land sakes! You are not dressed! Get and put on your dress-suit. The idea sitting here in your street clothes waiting to receive an "elegant gentleman", as is coming to see our Minnie. Come now, hurry and change!" Thus ordered the mother.

"Well, all right. But let me tell you this is the first and last time this sort of a comedy takes place in this house. And furthermore, whoever does not like me the way I am, — well, he can just leave this dwelling and never return," sharply answered the father, leaving the room to get into his evening dress.

Herman was at the house at the appointed hour. He had presents for all, a beautiful bouquet for Minnie, a box of bonbons for Anna, a silver rosary for the mother and for the sire of the family a new, turkish pipe. They all were overjoyed with him, except father, and did not permit him to leave until after dinner.

During the meal he told of his large business concern and how he is known in all the large cities of the world. He spoke long and widely on his being the son and only heir of rich parents. Then he spoke of the corrupted female sex at this time and how difficult it was to find a good wife. The meal being concluded he asked permission of the parents that the two girls accompany him for the rest of the evening, a request which was readily acquiesced to by mother but rather reluctantly by father.

After they had left the house mother was enjoying another cup of coffee while father was filling his newly obtained gift.

"Well, how did he strike you Pa?" questioned the mother.

"For one thing, his home is too far away."

"But consider, he is of a high family and rich!"

"Did you count his money?" meaningly asked the father.

"Oh! you are impossible," sighed the mother.

"To me he is one of these effeminate creatures. There is nothing manly in his character," argumentatively spoke the father.

"That's just it. You want everyone to be strong and course like yourself. We have now found out one thing which we overlooked before and that is, our Minnie is a lovely girl. What a great change those new gowns make in her. She looks like a real baroness," praisingly reflected the mother.

"Now stop! These are but empty words. Do you think I am going to give my hard earned thousands to the first man that asks for her hand? O no! You will have to wait!", rasped the father.

"I suppose you would like to have her marry that poor Bograc boy, the one who owns that little shop. But no! I will not have my daughter freeze in that cold house during the winter. I had to suffer swollen hands from cold and my girl shall not!" firmly answered the mother, rising to clean the table of the dishes while dad quietly smoked his pipe and reflected.

"You see," broke in the mother removing a tray from the table, "this Herman shall ask for Minnie's hand. I read it in his eyes at the table."

"Let him ask," retorted the father, "I will tell him my say!"

"You'll tell him nothing," replied the wife disappearing into the kitchen.

The days passed into weeks and each day brought some mail from the gentleman and once in a while Herman himself put in an appearance at the home. And as the mother had prophesized so it came to pass, — the man asked for Minnie in marriage, and it was settled that the two should be married in the near future. Then there was a bustle in the house. Dress-makers were kept busy as also the bank account of the father which now was fast dwindling to a mere nothing.

Then one day Herman came and with Minnie went to the parish priest to arrange the documents necessary for the marriage procedure. All went well except when the Father asked of the bride-to-be whether she knew the man well enough to take such a great venture. At this the girl rose up and rouses herself to anger and tells him in vehement language that in all Ljubljana he could not find a better man than her Herman.

"Please, please! Calm yourself. Officially all is in order. May God bless you and grant you a blissful life," hurriedly spoke the priest.

The wedding ceremonies were postponed for one week owing to business which Herman had to attend to. Then the marriage took place. And what a gala affair it was. All the neighbors came to see the bride who was as pretty as a lily that eventful morning. Her girl-friends though congratulating their friend, inwardly were jealous of her.

About five days after the marriage rites a strange lady could be seen walking the steps of the parish-house. Her face was expressive of much pain, not physical suffering, but judging from her youthful figure, it was a case of Cupid's bow playing havoc somewhere. She was ushered into the parlor where the Pastor was seated.

After preliminary explanations and talk, the lady made known the purpose of her visit.

"Was not a Herman. . . married here but lately?"

"Yes," replied the priest. "Only five days ago. But why do you ask?"

The lady in reply only handed the priest a wedding certificate saying:

"I am his wife. His true wife before God and man!"

The priest was astonished. But the woman continued:

"Last week he came home and took my last penny, then he left. . . to attend this wedding," and the girl broke into a fitful cry.

"Oh the grafter!", exclaimed the priest. "And that poor girl! Now I shall have to hurry to the girl's father so that he still may save her."

When the father heard the story he flew into a terrible rage. Throwing his pipe to the floor, he dashed out into the street on to the railways depot, took the next train after the newly-weds. He saved his Minnie and himself from disgrace, but poor Minnie's happiness he could not save!

V KALNEM RIBARIJO.

Razni bigoti so kakor ščurki in druga nagnusna golazen, ki se boji luči, zato samo ponoči lazi okrog. Težki časi, ko se ljudje vsi zbegani ozirajo po rešilni deski, da se vzdrže na površju in zopet dosežejo trdna tla, to so zlati časi za propagando teh bigotov. Tudi sedanje težko krizo v kateri že leta zdihujemo in se željno oziramo po zarji lepših dni, so začeli izrabljati za svoje "fulanje". Vsepovsod krožijo njih takozvana verižna pisma sledeče vsebine: "Sreča Vas čaka! Ne odklonite je! Prepišite to pismo, ki mi je bilo poslano in je jaz Vam pošljam! Prepišite je trikrat in razpošljite tistim, ki jim želite srečo! Ako boste to opustili, bo veriga pretrgana in zapravili boste srečo vsem, ki so pred Vami to zvesto prepisavali in dalje pošiljali. Ako boste tudi Vi to storili, Vas četrty dan potem čaka sreča. Ako ne, sami glejte. Že od 30. junija 1930 se vije ta veriga in donša srečo vsem ki jo daljšajo. Storitite tudi Vi in hitro to pismo trikrat prepišite ter po pošti pošljite dalje! — Podpis: Mala Cvetka Jezusova." Če to praznoverno pismo tudi kje med našimi ljudmi kroži, naj je le lepo vsak v peč vrže, ali koš, da bo praznoverna veriga pretrgana.

SKRIVNOSTNA POTA BOŽJA.

Protestantska družina Walter St. Clair v Pittsburgu je v celoti prestopila v katoliško cerkev. To ni samo na sebi nič izrednega. Pač pa to, kar je dalo povod k spreobrnjenju. Starši so vzeli svojo devetletno hčerko Ivanka iz javne šole in jo poslali v katoliško šolo župnije sv. Justina. Dobro dekletce je vzljubilo sestre in nekega dne stopilo pred starše s prošnjo, če

sme postati katoličanka. Starši so takrat prošnjo preslišali. Nedolgo potem se je Ivanka igrala na domačem dvorišču ob ognju. Ker se je temu preveč približala, se ji je obleka vnela. Dobila je tako hude opekline, da ji ni bilo moč rešiti življenja. V neznosnih bolečinah je ponovila svojo prošnjo, da bi rada umrla kot katoličanka. Topot ji seveda niso mogli odreči željo. Njena smrt in njena prošnja je celi ostali družini odprla oči. Vsi, oče, mati in trije otroci so prestopili v katoliško cerkev. Pred kratkim, ko je bila v cerkvi sv. Justina birma, jim je pittsburški škof podelil zakrament sv. birme. Pač: Sreča v nesreči!

NE SKUŠAJ GOSPODA SVOJEGA BOGA!

Na te svetopisemske besede je gotovo pozabil Mr. Rajmund Sharpless v Johnstown, Calif. Boga je hotel naravnost prisiliti, da bi mu dal neko čudežno znamenje. Ker ga ni mogel k temu pripraviti, se je začel postiti, trdno odločen, da se bo toliko časa postil, dokler ne dobi zaželjenega znamenja. Toda tega ni bilo in ga ni bilo. Mož pa tudi ni odjenjal od tega kar je sklenil. Končno po 65. dneh se je v svoji trdovratnosti do smrti izpostil, ne da bi mu Bog dal zaproseno znamenje. Mrliški oglednik mu je sicer dal spričevalo, da je postal žrtev močne vere. A božja čednost njegova vera gotovo ni bila, saj prava ne, pač pa greh proti njej, ki se imenuje skušanje Boga. Pisano je: Ne skušaj Gospoda svojega Boga!

PO TEREZIJI NEUMANN K PRAVI VERI.

Bavarska zamaknjenka Terezija Neumann in čuda, ki so z njo v

zvezi, tudi brezverni svet zelo zanimajo. Mnogi romajo v Kornerstreuth kot neverni Tomaži, a se vračajo verni. Naj omenimo le nekatere. Jud Iothschild, lekarnar iz Ludwigshavna, ki je iz časopisja zvedel kaj se godi v Kornerstreuthu, se je hotel osebno prepričati o vsem. Šel je tja, bil na lastne oči priča vsega kar je bral in se spreobrnul. Zdaj se v eichstadskem semenišču pripravlja na majniško posvečenje. Protestant Dr. Gerlich, urednik "Muenchener Neueste Nachrichten", je zasledoval časniške debate o dogodkih v Kornerstreuthu. Da bi mogel sam kot očitavec o vsem poročati in izreči lastno sodbo, je delj časa na licu mesta opazoval vse pojave. Tudi on je pozneje v kapucinski cerkvi v Eichstadtu izpovedal katoliško vero in kmalu nato izdal obširno delo v dveh zvezkih o Tereziji Neumann. Neka 6z letna komunistinja je s svojim 8 letnim sinčkom peš romala tja. Štirinajst dni je potrebovala. Po 2 letih odpada od cerkve se je vrnila nazaj v naročje cerkve. Pozneje je pripeljala tja skupino 40 komunistov. Neka berlinska protestantska družina štirih članov se je cela spreobrnila. — So še taki, ki jih vsaj čuda spreobračajo. Še več je pa seveda takih, zakrknjenih, ki bi celo ob očitvidnih čudežih s farizeji dejali: Z Beelcebubom poglavarjem hudičev, hudiče izdanja!

MOHAMEDANIZEM NA POHODU.

Udarec, ki ga je mohamedanizem doživel v Turčiji z zrušenjem sultanizma in z njim združenega kalifata, vrhovnega poglavarstva mohamedanizma, je tega zdramil iz njegove okorelosti. Ves mohamedanski svet se je dvignil v silni boj za obstanek in razmah. Že se

čujejo glasovi o novi svetovni nevarnosti mohamedanizma. Dr. J. Beckmann, ki zasleduje njegov razvoj, ve povedati, da se pod vodstvom indijskih moslimov, dobro organiziran, poslužujoč se vseh modernih propagandnih sredstev, naglo širi po vsem orientu. Središče propagande je Indija. Tam obstoja vseindijska moslimska liga z moško in žensko sekcijo, ki jo vodi 2000 misijonskih družb. Razpolaga z močnim kapitalom in zelo razpredeno tiskovno propagando. V povojni dobi je število tamkajšnjih mohamedanov dvignila za 15 milijonov. Vzdržuje tudi prav tako dobro organizirane zunanje misijone. Zelo plodno polje je našla na Kitajskem. V Pekingu samem deluje na 200 propagandističnih uradov, ki kontrolirajo tamkajšnje mohamedanske misijone in pošiljajo svoje agente po vsej Kitajski. Prav tako živahno se udeležujejo v Afriki, kjer je središče propagande vseučilišče El-Azhar v Kajiri, na katerem študira okrog 6000 mohamedanskih slušateljev, samih apostolov mohamedanizma. Že zdaj se računa, da šteje afriški mohamedanizem od 60—70 milijonov privržencev. A število letno hitro narašča. Ni prazen strah, da je mohamedanizem zopet na pohodu in zna v doglednem času znova postati strah kristjanov. Kajti krščanske krvi ga še vedno žeja, kot nekdanj. To nas mora spodbosti, da bomo tudi mi imeli več smisla za lastne misijone.

ŠE JE NA PRODAJ KRI, A NE VERA.

Iz večih krajev sovjetske Rusije poročajo, kako boljševiki onečaščajo cerkve in vse kar spominja na vero. A ne gre povsod tako gladko od rok kot bi radi. Verno ljudstvo večina z gnevom v duši gleda to satansko početje. Kajti vsak odpor proti surovi, oboroženi sili bi bil zaman. Mestoma pa tudi neoboroženi manjšini zavre kri, da se jim postavi po robu in s svojimi telesi

brani, kar ji je najdražje. Kajpada mora biti pripravljena, da bodo ti hudičevi hlapci le dosegli svoje, četudi preko trupel junaških branilcev. Na rumunski meji je bilo nedavno ustreljenih 15 kmetov, ki so se postavile v bran, ko je surova soldateska hotela oskruniti neko znamenje na križpotu. Več drugih je bilo ranjenih. Ob reki Dnjestru so istotako junaške žene hotele preprečiti razdejanje neke cerkve. Ker se pod nikakimi grožnjami niso hotele umakniti, so si s salvo utrli pot do nje. Več jih je obležalo mrtvih, še več pa ranjenih. No če boljševiki mislijo, da bo s streljanjem in drugimi morivnimi sredstvi vero ubili, se motijo. To je olje na ogenj, ne voda.

VENDAR ENKRAT.

Po zadnjih predsedniških volitev, ko se je tako očitno pokazalo, da je ameriška verska enakopravnost le na papirju, je bil v zbornici njujorške države stavljen predlog, naj se pri oddaji učiteljskih služb na javnih šolah popolna verska enakopravnost zakonskim potom zajamči. Nobenega kompetenta ali kompetentinj se ne sme izpraševati, kake vere je, samo da je za to službo usposobljen. Doslej je bila verska pripadnost odločilni faktor. Katoliški kompetent je imel kot tak že naprej črno piko in bil, četudi bolje kvalificiran, protentantskemu zapostavljen. Po triletni debati je bil zdaj predlog, da mora biti te pristranosti enkrat konec, s 102 proti 18 glasovom sprejet in uzakonjen. A od ljudskošolskega učitelja oz. učiteljice do predsednika je še dolga pot. Katoliški predsedniški kandidat, naj bi bil sam sv. Mihael, bo vedno propadel.

MESIJA PRIHAJA V AMERIKO.

Žal, da ne oni, ki se je rodil v Betlehemu. Saj za tega bi najbrž ne bilo prostora, kakor ga v judovskem Betlehemu ni bilo. Ta Mesija prihaja iz Indije. Za nas Slo-

vence ima prav značilno ime: Meher Baba se imenuje. Perzijska vera Zoroastre ali Zaratustre ga je dala. Pravi, da je Bog in človek v eni osebi, z Bogom enega bistva. Slišal je, da je v ogromni Ameriki strašno dosti materializma ali malikovavcev dolarja, v čemer se ni zmotil. Čul je pa tudi, da je Amerika obenem pravi babilon raznih ver. Tedaj prostrano polje za njegovo odrešenje Amerikancev. Iztrgati jih hoče mamonu in združiti v eno samo vero, svojo seveda. No če bo znal lačne nasitovati, katerih imamo zdaj dosti v Ameriki, tisoče s par hlebi kruha in nekaj ribicami, če bo mrtve obujal, kakor jih je naš Bog in človek Kristus in če se bo končno dal križati za naše grehe, katerih nam ne manjka, naj le pride, če si pa vsega tega ne upa, čeravno pravi, da je vsemogočen, naj pa le v Indiji pred svojim pragom pometa, ima dosti smeti. Mi bomo Mesijo-Babo lahko pogrešali.

ZANIMIVA STATISTIKA.

Udruženje ameriških bolnišnic je ugotovilo, da je 358 katoliških bolnišnic v l. 1930 sprejelo pod svoje strehe 918.561 bolnikov. Polovico teh ni bilo katoličanov. V bolnišnicah se jih je spreobrnilo h katolicizmu 1370, to je na vsakih 250 eden. Versko brezbriznih, ki so zopet začeli izvrševati svoje verske dolžnosti je bilo okrog 22.000. Zakonov je bilo poveljavljenih okoli 3000. Te številke kažejo, da katoliške bolnišnice vrše ne samo telesna, ampak tudi duhovna dela usmiljenja. Je pa zgolj natolcevanje, če nasprotniki katoliških bolniških sester in njih bolnišnicam očitajo, da so gnezda prozelitizma, to je vsiljive propagande za katolicizem. Ko bi to delale bi bili vspehi znatno večji, vprašanje je seveda, če tudi solidnejši. Prozelitizem prepuščajo protestantom, katerim manjka magnetna resnice in z njim notranjega motorja v njeno naročje.

AVTOMOBILSKI APOSTOLAT.

Nemci so zopet eno dobro zamislili. Organizirali so "Ligo katoliških avtomobilistov". Vsak, ki lastuje avto, morè postati njen član. Zavezati se mora v prvi vrsti, da mu avto ne bo v potuho, ampak v spodbudo. Ne da bi se Gospodove dni odtegnil z njim službi božji, temveč, da bo še bolj gotovo spolnil to svojo versko dolžnost. Nadaljni namen lige je apostolat za druge, ki niso tako srečni, da bi si mogli omisliti to moderno sredstvo. V slučaju kake nesreče ali bolezni, ko je treba hitre zdravniške pomoči, morajo biti člani lige svojemu okolišču takoj na razpolago za prevoz v bolnišnico oz. k zdravniku. Istotako duhovniku, kadar je klican k bolniku. Obenem bodo opravljali kurirsko službo, brzeli z važnimi poročili in informacijami v odročnejše kraje. Gotovo si bodo ta avtomobilski apostolat osvojili tudi drugod, kjer je avto domala izpodrinil konja. Amerika, dežela avtomobilov in velikih razdalj, bi bilo prav hvaležno polje za tak apostolat.

ZNAMENITA KONVERTITINJA.

V Neaplu je prestopila v katoliško cerkev neka ruska zdravnica, ki ima dokaj pisano življenje za seboj. Po dovršenih zdravniških študijah je bila praktična zdravnica v Ukrajini. Med vojno I. 1916 je postala vojna zdravnica v carski armadi, ter avanzirala do stotnika. Po zrušenju carizma je stopila v službo sovjetov. Od njih si je 1928. izposlovala dovoljenje, da sme iti v Italijo, si izpopolniti svoje zdravniško znanje. Študirala je na vseučilišču v Bari. Tam je spoznala učenega in pobožnega dominikana P. Pirotta. Pod njegovim vodstvom je začela proučavati katoliški nauk in našla v njem naskaljeno resnico, katere se je brez kolebanja oklenila in prestopila v katoliško cerkev. Poslej hoče svoje moči posvetiti apostolatu zedinje-

nja pravoslavne cerkve s katoliško.

FRANČIŠEK MED DRUGO-VERCI.

Da sv. Frančišek ni samo ljubljeneec katoličanov, ampak tudi drugovercev, je znana stvar. Ni pa še tako znano, da se je po vojski med drugoverci začelo pravo frančiškansko gibanje. Pariški protestantski profesor in pastor Vinfrid Monod je ustanovil protestantski tretji red sv. Frančiška. Njemu je po znani stockholmski konferenci za zedinjenje cerkva sledil nemški vseučiliški profesor in vodja protestantske takozvane Hochkirche, ki je nekak posnetek anglokatoliškega gibanja. Ustanovil je "Evangeljsko frančiškansko bratovščino", ki se hitro širi. Člani raznih protestantskih sekt in tudi starokatoličani pristopajo v njo. Neka danska zdravnica si prizadeva to bratovščino presaditi v Indijo. Poleg svetnega tretjega reda imajo protestanti tudi redovne tretjerednice z obljubami evangeljskih svetov po letu poskušnje. V njih samostanih najdeš tudi tabernakelj z večno lučko. In če poslušáš molitve teh sester, boš slišal, da molijo tudi za papeža. Vse to je kajpada velika zaušnica Lutru. — Da bi se te idealne duše skoraj dvignile do spoznanja, da je bil sv. Frančišek totus catholicus et totus apostolicus, ves katoliški in apostolski in mu kot takemu sledile.

MEHIŠKI PAVEL.

Ta častni naslov si je zaslužil Msgr. Orozco y Jimnes, nadškof v Jalisco, Mex. Že ob zadnjem preganjanju pod Callesom je s Pavlovo neustrašenostjo nastopal proti njemu in njegovim neronskim odredbam. Seve brutalni sili se ni mogel ustavljeti. Pogнали so ga čez mejo. Toda skrb za njegove preganjane ovčice mu ni dala miru. Tajno se je vr-

nil med nje, da jih tolaži in krepi. Vlada je vedela, da je zopet v deželi in znova dejanski voditelj odpora proti njenemu divjanju. Na vsak način ga je hotela ali živega ali mrtvega dobiti v pest. Celi oddelki vojaštva so bili poslani na prežo za njim. A se jim je znal spretno izmikati. Niso ga mogli dobiti v pest. Ko je prva vihra potihnila, se je zopet pojavil v vlogi Pavla. A vedno je bil vladi trn v peti, ki ga je skušala čim prej izrjavati. Dne 24. jan., ko je bil v avto na potu v stolnico k blagoslovu z Najsvetejšim, so ga državni agentje ustavili. Z revolverjem v roki so prisilili voznika, da ga je zavil na letališče. Med potjo jih je nadškof hladnokrvno vprašal, če ga peljejo na morišče. Ko so mu povedali, da ne na morišče, ampak na letališče, odkoder ga bodo po aeroplanu poslali v izgnanstvo, je dejal, da mu je ljubše, če ga umore, kot izženo. A oni so izvršili, kar jim je bilo naročeno. Izložili so ga na ameriških tleh.

ATEIZEM NA DELU.

Ruska centrala borbenega ateizma v Moskvi je pozvala vse prominentne ateiste in svobodomiselce celega sveta k sodelovanju v boju proti vsaki veri. Posebno snubi take, ki imajo obnem velik politični vpliv, predsednike, ministre, poslance. Poziv ni ostal brez odmeva. Od vsepovsod slišimo, kako si voditelji držav s pomočjo organiziranega brezboštva prizadevajo vero in Cerkev izriniti iz vsega javnega življenja in jima vzeti ves vpliv. Rusiji je sledila Mehika, Mehiki Španija, kjer vlada sama vodi protiverski in proticerkveni boj. V Nemčiji in Avstriji zaenkrat brezbožni elementi še niso prišli na vlado, a jim gre žito dobro v klasje. V obeh državah obstoje močne propagandne podružnice brezboštva, učlanjene v moskovski cen-

trali, odkoder dobivajo finančno in moralno pomoč. Slabotna, razrvana Avstrija jih komaj še za silo kroti. Za božič so v srcu Avstrije, na Dunaju, priredili bogokletno božičnico z zasramovanjem cerkvenih obredov in molitev. Na njih splošnem zborovanju istotam, pod predsedstvom nemškega vodje brezboštvenega gibanja, Dr. Reicha, ki poveljuje armadi 200,000 zagriženih ateistov, so sklenili organiziran boj proti zakonu sploh, ne samo proti katoliškemu, ter proti družini. Vse to jim je izrodek kapitalizma in z njim zvezane vere. Oba morata čim prej v

grob. Tudi v naši Ameriki ateisti ne drže križem rok. Tako berem, da vodijo po raznih mestih, kot Pittsburgh, Boston itd. nedeljske kurze za otroke, ki jih obiskuje stotine otrok. Iz njih hočejo vzgojiti apostole brezboštva. Med tem ko hudičevi hlapci na debelo trosijo lulko v božje njive, pa mnogi katoličani mirno spe in se tolažijo: In peklena vrata je ne bodo premagala. Pač predrzno zaupanje!

POSNEMANJA VREDNO.

V holandskih katoliških šolah otroci pred poukom molijo sledečo molitev za odvrnenje brezpo-

selnosti: "O naš najboljši Oče! Toliko družinskih očetov je brez dela. Toliko mamic nima ničesar, da bi mogle svoje otročičke nasititi in obleči. Prosimo Te, usmili se jih in vseh, ki so v potrebi. Odpusti vsem ljudem njih grehe, spreglej jim kazni in daj jim česar potrebujejo za dušo in telo! — Ko bi vsepovsod nedolžne malčke poslali v križarsko vojska molitve za odvrnenje te hude šibe, bi se nas Bog gotovo prej usmilil in nam prižgal zarjo lepših dni. Saj je pisano: "Iz ust otrok in dojenčkov si mi hvale pripravil." V naših šolah bi se dalo to čisto lahko izvesti.

Smeha dve košari.

Fr. Smoley.

Duhoven je vprašal dečka, kaj človeka najbolj tlači. Mislil je na greh. Deček, ki je doma poslušal očetov razgovor s sosedom, se je pa hitro odrezal: "Davki."

* * *

Katehet je govoril o skušnjavah in dejal, da je hudič človekov največji sovražnik. Drugo uro je vprašal, kdo je naš največji sovražnik. In deklica je odgovorila: "Naš največji sovražnik je advokat." (Ta je namreč nekaj dni poprej vložil več tožeb zoper njenega očeta.)

* * *

Na vprašanje, kaj je razloček med sv. mašo in daritvijo na križu, je odgovoril deček: "Pri daritvi na križu niso orglali."

* * *

Koliko je zakramentov, je vprašal katehet. Neka deklica je odgovorila: "Nobenih." Kako to? vpraša katehet. Moj oče so rekli, da so g. župnik nesli včeraj poslednje zakramente k sosedu. Oče je namreč doma rekel, da je sosed prejel poslednje zakramente.

* * *

Pri razlagi zakramenta sv. krsta je pripomnil katehet, da se nekatera ženska imena izvajajo od

moških imen, na primer od Jožefa Jožefina. Na vprašanje, če kdo ve še več takih imen, se je oglasila deklica: Od katarja Katarina.

* * *

Stari oče je vprašal fantka, ki je prišel ravnokar domu od spovedi, če se je spovedal, da je kradel jabolka pri sosedu. Fant je rekel: Ne, za to sem jih že dovolj dobil s palico.

* * *

Katehet je pri pouku o sv. spovedi dejal otrokom, da se morajo spovedati vseh težkih grehov, in da je koristno se spovedati tudi malih grehov. Na vprašanje, kaj mora storiti, če nima nobenega smrtnega greha, je odgovoril neki deček: Hitro bi ga storil.

* * *

Na meščanski šoli so razlagali zakonske zadržke. Pri ponavljanju je odgovorila ena deklica: "Če nobeden ne pride."

* * *

Na vprašanje, če spada zakrament sv. zakona k zakramentom, ki se lahko večkrat ali samo enkrat prejmejo, je rekel deček: "Zakrament sv. zakona spada k zakramentom, ki se lahko večkrat sprejme, vendar je koristno in do-

bro, če ga sprejmemo samo enkrat in sicer v smrtni uri." Mislil in zamenjal ga je z zakramentom sv. poslednjega olja.

* * *

Katehet je razlagal besedo "Veliki četrtek". Povedal je, da ga Nemci imenujejo "Gruendonners-tag". Vprašal je potem otroka, če vedo še kake druge dneve, ki so imenovani po barvi. Odgovor je bil: Bela nedelja in — plav ponedeljek.

* * *

Katehet je pripovedoval o lepi podobi Matere božje v župni cerkvi. Radovedna deklica pa je vprašala: "Gospod katehet, pri katerem fotografu se je pa dala Mati božja fotografirati?" ..

* * *

Duhoven, ki je bil imenovan škofom, je dobil od svojega nekdanjega sošolca brzoglav: Lukež, 28, 42. Škof je pogledal v evangelij in našel besede: "Gospod, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo."

* * *

Duhoven je vprašal deklico, če je njen bolni brat že boljši. Ta je rekel: "Je, je, danes jih je že dobil od očeta s palico."

GLASOVI od Marije Pomagaj

Tretjerednikom.

P. H u g o .

Dne 16. apr. obhaja milijonska družina sv. Frančiška svoj poseben družinski praznik. Spomin obhaja, ko je njen oče l. 1210 stopil pred papeža Inocenca III. in mu predložil svoje prvo redovno pravilo v potrjenje. Povzeto je bilo čisto iz sv. evangelija. In nanje je s svojimi prvimi redovnimi tovariši napravil redovne obljube. To je bilo spomladi l. 1210. in kot nekateri domnevajo 16. aprila. Ta dan se v serafinskem redu proslavlja s posebnim praznikom. Vsi sinovi in hčere sv. Frančiška prvega in drugega reda slovesno pred altarjem ponovijo svoje redovne obljube. Njim se pridružijo tudi tretjeredniki. Vi, ki niste v bližnji krajevni zavezi s samostansko družino našega reda, kjer bi se ta domača slovesnost vršila, ste morda prezrli to lepo navado. Zato vas hočem naknadno nanjo opozoriti. Ni brez pomena to ponavljanje redovnih obljub, ne za nas in ne za tretjerednike. Kakor svetujejo naj bi verni večkrat ponavljali svojo krstno obljubo in si tako osveževali spomin na slovesno pogodbo, ki so jo takrat po ustih svojih botrov napravili z Bogom, tako je tudi zelo koristno ponavljati redovne obljube in si s tem v spomin poklicati drugo pogodbo, ki smo jo sklenili z Bogom, da bi prvo krstno bolj zvesto držali. Saj pravijo, da kadar redovnik ali redovnica napravi redovno obljubo, prejme takorekoč drugi sv. krst.

Pa še z drugega stališča je zlasti za tretjerednike dobro in koristno,

da ta dan s svojimi brati in sestrami prvih dveh redov ponovijo redovne obljube. Ob tej priliki se vedno znova zavedo, da so člani in članice pravega reda in ne navadne bratovščine. Potrebno je, da se na to večkrat spomnijo. Je le nekaj čisto drugega biti član katerega reda kot bratovščine. Značaj je drugi, cilj je drugi in dostojanstvo je drugo. Vse to se od strani tretjerednikov le premalo vpoštevava v nemalo škodo redu in posameznim udom. Mnogim, ki vstopajo v tretji red, je ta še vedno bratovščina, ki ima pred drugimi bratovščinami le to prednost, da je najbolj bogata na duhovnih milosti, najbolje založena na skladišče raznih odpustkov. Seve če oni tako mislijo, se ne smejo čuditi, če mislijo tako drugi, ki niso njegovi člani. Kajpada s tem sami ponižujejo tretji red in so krivi, da ga ponižujejo drugi. Da je temu res tako, se vidi iz tega ker se potem, ko so bili sprejeti nič ne brigajo, da si ob letu obljube naredili in tako postali pravomočni člani reda. Po samostanih novinci in novinke željno čakajo dneva, ko bodo stopili znova pred altar, da se z obljubami zavežejo. Nestrpno štejejo dneve do tistega srečnega trenutka. To je znamenje pravega duha in poklica. Ako bi predstojniki spoznali da kak novinec ali novinka nič z veseljem ne čaka tistega dne, bi smatrali to za znamenje, da ni za red in jima dali miglejš, naj se obrneta zopet v svet.

Tudi tretjeredniki novinci in novinke bi morali z veseljem pričakovati dneva svojih obljub in pri prvi priliki po letu poskušnje zaprositi zanje, ne da bi jih bilo treba na to šele opozarjati. Saj prisiliti se ta stvar ne da, če se, ni dosti prida, je le večje število, ne pa veselje. A če se mnogim nič ne mudi z obljubami, često ni vzrok to, ker bi ne imeli smisla, ali pravega duha, ampak to, ker nimajo dosti jasnih pojmov o tretjem redu samemu, ker ga imajo za bratovščino. V bratovščino se človek enkrat vpiše, potem je pa mir. Tako mislijo da je tudi glede tretjega reda. Pa ni. Kakor pri vsakem redu tako so tudi pri tretjem redu obljube duša reda. Kdor nima obljub, še nima redovne duše. Redovnih milosti, bogatih odpustkov je sicer deležen, toda ti so pri tretjem redu postranska stvar, le nekaka zabela. Bistvo je evangeljski duh potom katerega hoče tretji red ljudi med svetom tako polne njemu nasprotnega duha znova prekvasiti, da postanejo novo testo v Kristusu.

Med redovnim novincem, novinko tudi tretjega reda in onimi, ki so že naredili obljube, je nekako tak razloček, kot med katehumeni, to je tistimi, ki se pripravljajo na sv. krst in onimi, ki so ga že prejeli in postali pravomočni kristjani. Katehumen je lahko dober, goreč, koprneč po sv. krstu a polnomočni kristjan še ni. To postane šele ko je prejel zakrament sv. krsta s katerim ga je mati sv. cerkev prerodila v božjega otroka. Po-

dobno je z novinci in novinkami raznih redov, ne izvzemši one tretjega reda. Morda so dobri, po- božni bolj kot marsikateri, ki je že napravil obljubo, a pravomočni re- dovniki in redovnice še niso. To postanejo šele z obljubami. V tem je bistveni razloček med redom in bratovščino.

Sicer se tudi pri sprejemu v bra- tovščine delajo obljube, pri neka- terih še več, kot pri tretjem redu in nekam bolj slovesno. Vzemimo pravila Društva Najsvetejšega Imena, ali ona Društva krščanskih mater in žena. Tam je cela vrsta, kar preveč vprašanj: Ali obljubi- te, da boste to in to spolnovali, spolnovali. In odgovor mora biti: Obljubimo! A te obljube so nekaj čisto drugega kot obljuba tretjega reda. Društvene obljube so samo krepko izražena resna volja in trdni sklep izvrševati društvena pravila. Tretjeredniška obljuba je pa prava obljuba, od sv. cerkve kot taka v božjem imenu sprejeta in potrjena. Razloček med njo in sa- mostanskimi redovnimi obljubami je le ta, da se samostanske redovne osebe pod grehom zavežejo spolno- vati svete v vsej njih vzvišeno- sti, tretjeredniki pa se brez greha obvežejo, da bodo zvesto spolno- vali božje zapovedi, evangeljske svete pa v toliko, kolikor je med svetom mogoče. Cilj je obojim isti, krščansko-redovniška popolnost, le sredstva so deloma različna. Da to je namen tretjega reda in nje- gove obljube krščansko-redovni- ška popolnost po jasnem, živem vzoru sv. Frančiška.

Bratje in sestre v sv. Franči- šku! Na vas, ki ste že naredili re- dovno obljubo se to pot obračam. Vam je li bil ta namen in ta cilj na dan vaše prve obljube jasno pred očmi? Ali ste skušali ta nje- gov namen in cilj tudi doseči? Če ne, potem je za vas ponovljenje obljube ne samo koristno, ampak celo potrebno. Kajti kdor nima pravega cilja pred seboj, ali ga je zgubil spred očmi, ne more ubrati pravega pota do njega. Če noče bi-

ti "bum", ki brez določenega cilja gre kamor pač pot pelje, mora ve- deti kaj je in kam hoče. Tako se morate zavedati kaj ste in kaj je v moči vaše obljube vaš cilj, da bo- te mogli ubrati pravo pot do njega.

Bodite popolni, kot je vaš Oče v nebesih popoln. Ta splošna za- poved mora vsaj tretjerednikom vedno blesteti pred očmi kot svitla zvezda vodnica. Zvesto kot Modri z Jutrovega ji morajo slediti in s svojim zgledom drugim kazati pot iz teme modernega paganstva v Betlehem, k zibelki novega, božje- ga življenja. Božje in cerkvene za- povedi, ki se zdaj tako na debelo gazijo jim morajo biti svete. Po njih morajo uravnati vse svoje mišljenje in govorjenje, svoje de- janje in nehanje, zasebno in javno, osebno, družinsko, socialno. Zlasti treh malikov, ki imajo danes toli- ko častivcev ne sme biti ne v srcu, ne v hiši pravega tretjerednika. Ti so: poželjenje mesa, poželjenje oči in napuh življenja.

Prava redovna oseba tem trem malikom odločno obrne hrbet s tem, da se z obljubo zaveže spol- novati evangeljske svete. Z oblju- bo čistosti se odpove maliku pože- ljenja mesa, z obljubo uboštva ma- liku poželjenja oči, z obljubo po- korščine pa maliku napuha življe- nja. Tako korenito in temeljito kot ona v svoji samostanski celici svetna redovna oseba seveda ne more z njimi obračunati. Pač pa je v moči svoje obljube dolžna v toli- ko, kolikor more. S poželjenjem mesa s tem, da ji je sveta stanov- ska čistost, samska, zakonska, vdovska, notranja, zunanja. S po- željenjem oči na ta način, da svo- jega srca ne zaslužnji mamonu in drugim posvetnim dobrinam, ki ga ne morejo zadovoljiti in osrečiti. To more le Bog in ljubezen do nje- ga. Z napuhom življenja pa s tem, da je iz srca pokorna vsem, ki so ji upravičeni zapovedovati. Pred vsem svoji materi sv. cerkvi, ka- teri se danes toliko njenih otrok nehvaležno izneverja. Sinovi in hčere tretjerednice mora poznati

ti in zvesto spolnovati božjo zapo- ved: Otroci bodite staršem poslu- šni v vsem, zakaj to ugaja Gospo- du. Žene tretjerednice se morajo zavedati in vsikdar zvesto vršiti kar je pisano: Žene bodite pod- ložne možem kakor se spodobi v Gospodu, seveda samo v tem kar se spodobi v Gospodu. Vsi drugi pa, ki imajo koga nad seboj je rečeno: Služabniki bodite v vsem poslušni zemeljskim gospodarjem, ne samo na oko, na zunaj, morda z gnevom v srcu, ampak s preprostim srcem v strahu Gospodovem. Kajti kdor se postavni oblasti ustavlja sebi pogubljenje nakopava.

Glejte, bratje in sestre v sv. Frančišku, to je kratka vsebina te- ga, kar ste obljubili, ko ste napra- vili redovno obljubo. In če bote to tudi vršili potem bote imeli dušo tretjega reda, ki bo vsaj nekoliko podobna serafinski duši vašega sv. očeta Frančiška. Glejte, današnji svet je podoben svetopisemski So- domi in Gomori. Vsa blatna so nje- gova pota. Ga li čaka tudi usoda, teh dveh nesrečnih mest, katerih razvaline prav zdaj razkopavajo? Ne vem. Morda že dviga svojo ka- znujočo roko. A dviga jih tudi nje- gov namestnik na zemlji in prosi usmiljenja za grešno človeštvo. Morebiti se v zadnjem trenutku pravda ž njim kot Abraham za Sodomo in Gomoro. Gospod ali boš kljub temu udaril, če bi se našlo toliko in toliko pravičnih, ki se te boje in spolnujejo tvoje zapovedi? O, da bi mogel v tem slučaju reči: Gospod odloži kaznujočo šibo, sre- di te Sodome živi milijonska arma- da otrok sv. Frančiška tvojega ljubljenca. V svetu živijo pa niso od sveta, v mesu živijo, pa ne po mesu. Radi njih prizanesi ostalim. Da bomo v tem slučaju kot pravne žrtve položeni na tehtnico, ponovi- mo svoje redovne obljube, da si bo vsak vsaj poslej prizadeval spolni- ti, kar je obljubil, ter tako zagoto- vil, kar je bilo njemu obljubljenost: Jaz pa ako boš to spolnjeval, spol- njevala, ti od božje strani oblju- bim večno življenje.

Nāše novice.

P. Salezij.

Tista hiša s hriba je srečno primorala na svoje mesto. V njej se že nahaja urad Ave Marije. V kratkem času so znosili tjakaj razne stvari iz prejšnjega stanovanja, kakor stroje, knjige in tako dalje. Seveda so morali v novo hišo speljati tudi elektriko in telefon, pozimi pa bodo rabili še peč, da jih bo grela in bodo lažje pisali ter zavijali in razpošiljali pošiljke. Manager Father Benedikt bo gotovo tudi v tem oziru pravo pogruntal.

Prejšnji urad Ave Marije je po selitvi bil pripravljen za sprejem novih gostov, naših kandidatov. K prej omenjenim štirim sta se pridružila še dva iz Johnstowna, tako da je vseh sedaj šest. Lepo število za naš komisariat! Če bodo ostali stanovitni, ne bomo tako zelo v zadregi za brate, kakor smo bili do zadnjega časa. Vseh šest kandidatov je prejelo v soboto dne 5. aprila iz rok preč. p. komisarja tretjeredniški habit. Njihova nova imena so: br. Dominik, br. Henrik, br. Frančišek, br. Gregor, br. Silvester in br. Emanuel. Bog daj vztrajnosti.

*

V tem času pa se je izvršila še ena selitev. K nam sta se priselila Mr. in Mrs. Kobal, da bosta skrbela za romarje v poletnem času ter nam tudi drugače po svojih močeh pomagala. Želimo jima mirne in prijetne ure, obenem pa mnogo obiskovavcev v poletni sezoni. Mrs. Rojko, ki je začasno skrbela za Romarski dom, izrekamo za njen trud iskreno zahvalo.

*

Svoj čas smo že za belo nedeljo vabili rojake na prvi shod. Pozneje smo ta shod opustili, ker je bilo navadno še prehladno. Prvi ljudski praznik v letu je sedaj ob žegnanju naše romarske cerkvice. To je letos v nedeljo dne 29. majnika. Vsako leto je na ta dan priredilo semkaj svoje romanje dru-

štvo Marije Pomagaj od sv. Štefana v Chicagi. Tudi letos se je priglasilo. Zanje bo ob desetih sv. maša s pridigo, popoldne ob dveh pa bodo pete litanije Matere božje. Razume se, da so prav vsi Marijini častilci dobrodošli. Pridite v obilse po pobožnosti v cerkvi razvesese pa pobožnosti v cerkvi razveselili v pomladni naravi! Tedaj bodo naši stoletni hrasti ravno v najlepšem zelenju. Trata bo oživela in ptičke bodo drobile svoje pesmice.

*

Pa še nekaj drugega vas bo mikalo videti. Našo lurško "groto". Že lansko leto smo vam pripovedovali, kaj vse smo zboljšali, uredili in nasadili okoli nje, letos pa se je iz kamenja dvignil majhen zvonik z linami, iz katerih bo zvonček vabil romarje k službi božji v votlini. Celi skupini daje zvonik nekam popolnejšo, zaokroženo obliko. Med tem ko je prej bilo vse skupaj nekako okorno, napravi grota sedaj na človeka veselejši in izrazitejši utis. Le pridite sem in se prepri-

Kdor pride semkaj, bi morebiti rad videl, da bi bilo na hribu okoli jezera že lepo zravnano, da bi bil most na stranski hrib narejen, da bi bil prostor za mladinske igre pripravljen in da bi bilo v redu še marsikaj drugega. Vendar mora pomisliti, da ne gre vse tako hitro, kakor bi pihnil. Samo Bog ima tisto izredno moč, da lahko reče in se zgodi, da zapove vetrovom in utihnejo, da dela čudeže, kadarkoli hoče. Mi se pa moremo gibati le v omejenih in določenih mejah. Zidati moremo le na tiste moči, ki so nam na razpolago. Da bi najemali delovne moči in jih plačevali, ne moremo, ker nimamo denarne podlage. Zraven tega pa moramo skrbeti, da je farma lepo in o pravem času obdelana, da je živina nahranjena in tako dalje.

*

Komaj postane nekoliko topleje,

se na na vseh krajih odpre delo. Preorati treba njive, posejati oves, posaditi krompir in koruzo. Tudi vrt mora biti prekopan in v zemljo je treba nasaditi raznovrstne stvari za kuhinjo. Vsepovsod se začne pomladno urejevanje in čiščenje. Obilo opravila imajo torej tisti, ki so določeni za telesno delo.

*

Pa tudi oni, ki so določeni za duševno delo, ne počivajo. Celo zimo so morali sedeti pri knjigah. Isto se bo ponavljalo v poletnih mesecih. Le dva meseca v najhujši vročini si bodo oddahnili. Kakor veste, imamo sedaj v Lemontu filozofijo in novicijat. Drugo leto bomo najbrž zopet začeli s teologijo. Par let je nismo imeli. Ni bilo tudi zadostnega števila bogoslovcev. Zato smo posamezne bogoslovce pošiljali v stari kraj. Tam so se lahko izpopolnili v slovenščini. Zavedali smo se pač svoje odgovornosti pred ljudstvom, zato smo storili tako. Saj so nas naši rojaki od vsega početka podpirali predvsem radi tega, da jim bomo v pomoč v domačem jeziku. S tem, da smo bogoslovce pošiljali v stari kraj, smo pokazali, da nismo snedli besede, dane ljudstvu ob raznih prilikah.

*

Kakor lansko in predlansko leto, tako bomo tudi letos imeli enega novomašnika. Ime mu je Father Tomaž Hoge in je brat Fathra Benedikta v Lemontu. Ne vemo še, kedaj bo ravno posvečen. Tudi ne vemo, kedaj bo prišel v Ameriko. Bomo že še o pravem času sporočili. Ob tej priliki ga priporočimo rojakom v molitev.

*

Tisti, ki so prišli iz starega kraja, se spominjajo, kako slovesno tam praznujejo Vstajenje Gospodovo ali pa praznik presv. Rešnjega Telesa. Radost vernega ljudstva prikipi ta dva praznika do ta-

ke višine in širine, da hoče venkaj iz cerkve, kjer se pod milim nebom razširi v brezmejnost. Tukaj v Ameriki navadno oba praznika obhajajo v cerkvi. Le malokje morejo na cesto. Menda samo v kakih farmarskih naselbinah. Pa tudi če ostanejo v cerkvi, znajo prirediti ta dva praznika nad vse veličastno in vzpodbudno.

Enkrat prej sem bil pri Vstajenju v Jolietu. Letos pa me je doletela sreča, da sem v Waukeganu imel Vstajenje. Bilo je zvečer

ob pol osmih pred Veliko nočjo. Skoro cel popoldan na veliko soboto so pritrkavali. Ljudstvo je v obilnem številu prihajalo k spovedi. Pred slovesnostjo je bila cerkev nabito polna. Po trikratni aleluji se je pričela procesija. Deklice v beli obleki so trosile rože pred Najsvetejšim. Nekaj posebnega so bili uniformirani Vitezi sv. Jurija, ki so tvorili častno stražo. Kakor sem slišal, je to edino uniformirano društvo K. S. K. Jednote. No,

sedaj, ko imajo predsednika Jednote v Waukeganu, so oni nekaka častna garda njegova. Ampak še lepše je, da se pokažejo pri božjem grobu in s sabljami defilirajo pred Najsvetejšim. Tako korajžno in dostojanstveno so se držali, da jim moram iz srca čestitati. Tudi petje pri Vstajenju in drugi dan pri sv. mašah je bilo izbrano. oltarji so pa bili lepo okrašeni. Prav vesel sem se vrnil domov, ker sem bil enkrat zopet priča slovesne in častitljive Velike noči.

Darovi.

Za sv. maše so darovali:

M. Shutz \$1, M. Smrakar \$1, F. Furlan \$10, J. Molek \$1, A. Vinsec \$1, M. Grum \$2, J. Drasler \$3, J. Anzlovar \$1, J. Glivar \$1, A. Collins \$1, A. Urbas Sr. \$4, A. Krolnik \$4, C. Srock \$8, T. Steck \$1, F. Gregorcic \$1, A. Hochevar \$1, Dr. Marija Pomagaj, Chicago \$5, M. Kolarich \$2, M. Bokal \$1, J. Kuhel \$2, A. Požun \$1, M. Pavlesic \$5, A. Skender \$1, H. Marinsek \$1, A. Urich \$3, A. Urbiha \$1.50, J. Gillach \$3, J. Cercek \$1, M. Bokal \$1, K. Milost \$3, J. Pasdertz \$1, E. Gerbec \$1, K. Kuzma \$1.

Člani Apostolata sv. Frančiška so poslali:

J. Strazisar \$10, J. Pintar \$10, M. Bratina \$10, M. Anzlin \$10, A. Plemel \$1.

Za Ave Marijo so darovali:

Rev. A. Mikš \$1, M. Grum \$1.

Za lučke so poslali:

J. Kervin \$1.50, A. Urbis \$1, J. Kastelic 30c, A. Skender \$1, M. Novak 50c, A. Urbiha 50c, K. Milost 50c, A. Plemel 20c, F. Petric 50c, E. Gerbec 50c.

Za kruh sv. Antona so dali:

P. Kenny \$2, A. Skender \$1, J. Cercek 50c, K. Krivitz \$1.

Za lurško votlino so darovali:

A. Mareshek \$5, M. Lews \$5, J. Kness \$10.

Za dijaški sklad:

M. Slivnik \$1.

Za Samostan:

M. Nabak \$1.

Tako odgovarjajmo!

(Nadaljevanje s strani 145.)

vednici, vsak z denarjem v roki." "Ste li že kedaj pri spovedi kaj plačali?", je vprašal župnik. "Seveda sem", je bil odgovor. "Potem pa", je dejal župnik, da niste preglasni; pri spovedi odda samo TAK kak denar, ki je kaj ukradel ali koga ogoljufal."

* * *

Član prostomiselskega kongresa se je bahal: "V dokaz, da ni Boga, je, da nas Bog ni še pokončal s bliskom." Nekdo je na to pripomnil: "Stvarnik ne strelja vrabce."

* * *

Nekega župnika je podražil uradnik radi njegovega malega no-

sa: "Kam bote vi nataknil očala, če bote slabo videli na vašo starost?" Župnik je pa odvrnil: "Za to ne bo treba skrbeti; od vaših predstojnikov ste dobil dovolj nosov, da bom jaz lahko na enega od teh nataknil naočnike."

* * *

Dominikanec p. Tomaž Burke se je peljal svoje dni na poulični železnici. Vzel je brevir in pričel moliti. Zraven njega je bil protestantovski pastor in je rekel, da on moli doma, češ da je rekel Gospod, da naj molimo, kjer nas ljudje ne vidijo. "Če jaz molim", je rekel pastor, "grem v svojo sobico, zaprem

vrata in molim na skrivnem." Dominikanec mu je pa odgovoril: "Potem greste na poulično in poveste to vsakemu, ki ga srečate."

* * *

Duhoven in žid sta sedela v češkem letovišču na vrtu pri isti mizi. Duhoven je zahteval kozarec mleka. Duhoven je zapazil, da je mleku precej vode primešane, in je rekel natakarku šaljivo: "To mleko je pa krščeno!" Žid je rekel: "Kako morate za goljufijo rabiti izraz 'krščevanja?' Duhoven je pa mirno rekel: "Ker se gre za mleko, sem govoril o krstu; če bi se šlo pa za denar, bi govoril o obrezanju."

Naše sestre na gričku "Asizij"

Kristus je vstal — "vstanimo tudi mi", — se je glasila ena izmed mnogih velikonočnih pesmic, katere smo pele za slovesne velikonočne praznike. Prav veličastni dnevi so to bili. Čez noč Jezusovega trpljenja smo imele izpostavljeno Presv. Rešnje Telo. Menjavaje smo delale družbo trpečemu Kralju. Velikonočno nedeljo pa je bilo letos v naši kapelici tako lepo kakor še nobenkrat. Oltar se je kar zibal v dišečih lilijah in drugih cvetlicah. Oglasilo se je nekaj dobrotnikov ljubiteljev hiše božje, ki so prispevali za cvetlice. Veselje velikonočnih praznikov pa je pomnožila prisotnost naše generalne prednice, častite matere Angeline.

Na velikočni ponedeljek so prihitele sestre z bližnjih podružnic v Emaus. Po kosilu so si sestre ogledale malo razstavo ročnih del in risb, ki so namenjene za majniški bazar.

V malo razvedrilo nas je posetila velika ženska, ki je prosila za sprejem v kandidaturo. Obljubila nam je, da bo še zrastle akoravno so bila vsa vrata prenizka za njo; kajti njena višina je bila do 12 čevljev. Pravijo kjer je dosti razvedrila, tam niso potrebna zdravila, skušnja nas uči, da je res tako. (V pojasnilo glej: pismo Veronike.)

Dannadan prihajajo vprašanja radi žrebanje So Chicaške hiše. Upamo, da bodo sedaj pomirjeni prizadeti ker so lahko čitali tozadevno obvestilo v časopisih. Nekateri so celo veseli, da hiša še ni oddana, ter upajo, da bo njih dolar kupil hišo tri nadstropni brick-building. Želimo na vso moč boljših časov, da bo mogoče še kaj spečati.

Za bazar se pridno pripravljamo. Dobitke vseh vrst imamo, kar tekmujejo že med seboj, kdo se bo bolj izkazal. Ali kuharce s svojo umetnijo ali šivilje z ročnim delom, — ali vrtnarice z okrašeno kapelico, — in privlačno dolinico. Par kosmatincev se že tudi oglašajo, ki nam bodo prišli v pomoč na dan bazarja. Pa še nekaj bo, kar je pa še sedaj skrivnost.

Na bazarju si bo lahko vsak izbral prigrizek, kakršnega si bo pozelel. Tudi spominkov za blagoslovitev Lursške votline ne bo manjkalo. Že sedaj gledamo v duhu, — veličastno procesijo naših rojakov — častivcev Marijinih, ki se polagoma pomika do kapelice, po složnem gričku. Med njimi čujemo gromovit

glas preč. gospoda Odila, ki vodi procesijo in notira najlepše in najmilejše napeve Marijinih šmarničnih pesmi. A tam pri duplini, odmeva krepak glas govora med žuborenjem srebrno čistega potočka.

Da, tako mislimo in upamo, da bo ta dan, dan radosti in veselja ne le da nas šolske sestre, ampak tudi za naše mile rojake.

PIŠEJO:

Prav lepo smo obhajali Velikonočne praznike. Pirhov je bilo mnogo. Naše kokoške so bile pridne, da so nam poskrbele pirhov.

Sedaj pa se že pripravljamo na Marijin mesec — prelepi majnik. Naš griček je že precej zelen — akoravno še brije mrzel veter.

Vas pozdravlja,

Anna iz Minnesote.

Tu na našem gričku imamo že pomlad. — V Chicagu pa še gotovo ne zelenijo "ceste". Precej je že zeleno. Ptički so tudi že prileteli in si iščejo lansko stanovanje in popravljajo svoja gnezda. Po zimi smo si želeli snega — a sedaj se nam pa zelena pomlad bolj dopade.

Jaz sem zdrava in zadovoljna.

Vas pozdravlja,

Helena iz Sheboygana.

Zopet se oglašam v listu Ave Marija in Vam naznanjam, da imamo tukaj na našem gričku tudi "baseball players", "Cubs and Socks". Jaz spadam h Cubs, pa zmiraj izgubimo, le naj počakajo Saksi, ko se mi naučimo "plejat", jim pa tudi zasolimo.

Na velikočni ponedeljek so prišle nekatere naše sestre v Emaus.

Mene so napravile za veliko punco, ki sem prišla iz Jugoslavije in sem prosila za sprejem za kandidatico. Rekli so mi, če bodem še kaj zrastle, lahko ostanem. Naenkrat sem segla do stropa, in tako sem kar tukaj ostala.

Pozdravljam vse čitatelje.

Veronika Bojc.

Kako smo pač bile vesele velikonočnih praznikov — a so minuli.

Veselimo pa se že meseca majnika. Takrat, o takrat bo veselja pri nas. Kako lepo bo pri šmarničnem altarcu, ko bomo pele Marijine pesmi. In h koncu maja bazar. Gotovo se bodo tega vdeležili tudi moji sorodniki in znanci iz Chicage.

Vas pozdravlja,

Mary Kovač.

Zopet se oglašam v Ave Maria, pa ne s takim veseljem kakor drugokrat. Prišteta sem med otroke, ki se imenujejo sirote. Zgubila sem namreč svojo zlato mamico. Meseca novembra so zboleli — a jaz nisem nič vedela.

Pred smrtjo so zaželeli me še videti. Poslali so brzojav. Še tisti dan sem se odpeljala domov. Ko sem prišla domov nisem videla moje drage mamice žive — ampak na mrtvaškem odru — to je bilo 15. marca.

Veliko ljudi je spremljalo mater k večnemu počitku. En teden sem bila doma. Hodili smo iz sobe v sobo — mogoče pa še le kje dobimo mamico — a vse zastoj. Težko bi prenesla to žalost, ako ne, ne bi poznala še druge Matere, Marije. Zato pa prosim, Marija, vodi me po nedolžni poti.

V sv. molitvah se priporočam vsem čitateljem Ave Maria.

Helena iz Bethlehem.

"Prisegam"

je za dekliške krožke jako primerna in hvaležna igra.

Igra trodejanka, ki jo je priredil P. Kazimir Zakrajšek. Igra je polna zdravega humorja, pa tudi do solz ganljiva. Naročite si

jo lahko v tiskarni "Edinosti" ali pa pišite na Upravo Ave Marije.

Izseljeniški vestnik,

se imenuje nov listič, ki ga izdaja Rafaelova družba v Ljubljani, z namenom, da rojake seznanja z takozvanim izseljeniškim vprašanjem. Šele v zadnjih letih, odkar se je poživila družba sv. Rafaela, se naši rojaki nekaj bolj zanimajo za sobrate, ki so odšli preko mej domovine, da si v tujini zaslužijo košček boljšega kru-

ha. Priznanje Rafaelovi družbi. Dolžni smo, da tudi tukaj v tujini podpiramo delo te družbe. Kdor more, naj si naroči ta listič. S tem stvari najboljše pomore. Za informacijo se obrnite na Upravo Ave Marije.

Tudi Ave Maria je v potrebi.

Mnogo naročnikov radi brezposelnosti ne more redno poravnati svojega letnega dolga. Stroški Ave Marije so pa še vedno isti kot so bili nekdaš. Nujno bi morala Ave Marija trpeti škodo,

če bi ne imeli še vedno nekaj dobrotnikov, ki nam pomagajo, kakor je Egiptovski Jožef pomagal svojim bratom v času stiske.

Star pregovor pravi: Dvakrat da, kdor hitro da.

Bodi tako dober, če Te težave brezposelnosti še niso tako prevzele, da bi moral iskati cente za skorjo kruha, boji tako dober in poravnaj naročnino. Tvoja naročnina bo dvakrat dobrodošla. Ne pozabi, Tvoj dar se bogato obrestuje, zakaj s Tvojim denarjem podpiramo le svoje dijake — Tvoje rojake. Mnogo jih

je. Lepi dan bodo šli med narod kot pridigarji božjega nauka; prišli bodo v slovenske naselbine, da še vsaj za dober čas ohranijo spomin Slovenije in slovenskih mater. Glej, Tvoj dar bo dan Bogu in domovini na altar. Podvizaj se in se oddolži Ave Mariji. Dvakrat da, kdor hitro da.

Zarja.

je glasilo Ženske Zveze, ki je bila pred nekaj leti ustanovljena. Tedaj smo se vsi z nezaupanjem gledali na to novo ustanovo. Danes vemo da je imela Ženska Zveza resne namene. Najlepši dokaz temu je glasilo Zveze — Zarja. Vsak mesec jo človek z zanimanjem prebere. Polna je življenja od prve do poslednje kolone. Že naslovna stran je mikavna. Bolj kakor je bila prejšnja leta. Baje je naslovna stran delo duhovnega vodje samega. Duhovni nadzornik Zveze je Rev. Anton Schiffrer, ki v Zarji sleherni mesec napiše tudi nekaj krepkih in dobrih člankov. Častitati moramo Zarji in Ženski Zvezi. Našim ženam pa

besedo navdušenja: pristopite v Žensko Zvezo. Zadnji čas je, da postane vsaka naša žena članica te lepe organizacije. Malenkostna članarina 25 centov na mesec ti prinese vsak mesec tudi mesečnik "Zarja". Če bi drugih dobrin ne imela Zveza, že zaradi Zarje, bi pristopila, toliko koristnega berila imaš v njej, žena, dekle. Pa ima Zveza še drugih materijelnih in duhovnih dobrot zate. Pristopi danes. Naselbine, ki nimate še podružnice Zveze, ustanovite jo. Za pojasnila pišite glavni tajnici Mrs. Josephine Račić, 2054 W. Coulter Str., Chicago, Ill. Tudi nečlanice si lahko naročite "Zarjo". Naročnina je za vse leto samo \$2.00

Kadarkoli želiš spominke,

mislim: duhovne spominke, kakor križ, rožnivenec ali kaj drugega podobnega, molitveno knjižico naj bo v slovenskem ali

angleškem jeziku, piši na Upravo Ave Marije, P. O. Box 608, Lemont, Ill. Takoj ti bo postreženo.

Baragova Zveza

je na letošnjem glavnem zborovanju spremenila postavko o članih. V Baragovo Zvezo lahko pristopijo sedaj tudi posamezniki, nele društva in organizacije, kakor je bilo prvotno re-

čeno. Pristopajte v to Zvezo, rojaki. Svetilnik v A. Slovencu vam večkrat kaj sporoči o delu te Baragove Zveze. Zavzemimo se vsi za delo Baragovo.

POZOR!

Na tisoče Slovencev in Hrvatov se mi je zahvalilo za moja zdravila, katera so rabili z najboljšim uspehom, kakor za lase, revmatizem, rane, in za vse druge kožne in notranje bolezni. Mnogi mi pišejo, da je moj brezplačni cenik vreden za bolnega človeka nad \$5.00. — Zaradi tega je potrebno, da vsakdo takoj piše po moj brezplačni cenik za moja REGISTRIRANA in GARANTIRANA ZDRAVILA.

JAKOB WAHČIČ

1436 East 95th Street,
CLEVELAND, OHIO

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI.

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

Potem, ko ste temeljito

prevdarili vse okolnosti, morate priti do zaključka, da so vaši novci najbolj varno naloženi v

Kaspar American State Bank

1900 Blue Island Avenue,

Chicago, Ill.

RAZPRODAJA PLOŠČ

Knjigarna A. Slovenca javlja vsem ljubiteljem slovenske pesmi in godbe, da imajo najlepšo priliko ravno sedaj: Nabavijo si lahko po ceni lepe Viktor plošče. Poglej A. Slovenca. Med tednom prinese enkrat oglas, v katerem je omenjeno: katere plošče lahko dobiš po tej smešno nizki ceni. Vsaka plošča navedena v onem oglasu stane samo 49c. Pri naročilu ene ali dveh plošč priloži še za vsako pet centov za poštnino, če pa naročiš tri plošče skupaj, plošče v navedenem oglasu, dobiš vse tri za 99 centov. Požuri se in ne zamudi lepe prilike.

Piši na KNJIGARNO "EDINOST"
1849 W. 22nd Street, Chicago, Ill.

Phone Canal 7172-3

PARK VIEW WET WASH LAUNDRY CO.

FRANK GRILL

1727-31 West 21st Street, Chicago, Ill.

Za pohištvo in pogrebe

Tisti, ki ste v Clevelandu in okolici, in ki pridete v Cleveland, se lahko v vašo lastno korist poslužite pohištva iz naše prodajalne. Pri nas je pohištvo kar najbolj zanesljivo in vredno zanj danega denarja. Glavno prodajalno imamo na 6019 St. Clair, podružnica pa je na 15303 Waterloo Rd., Cleveland, Ohio.

Tudi tisti, ki se obrnejo na nas za pogrebna opravila, dobijo za manjše izdatke boljše postrežbo.

A. GRDINA & SONS

Za vsa podjetja velja glavni telefon
HENDERSON 2088